

LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO PRAKTIKOS APŽVALGA

2014 M. SPALIO 1 D. – 2014 M. SPALIO 31 D.

**APŽVALGĄ PARENGĖ LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO
TEISMO TEISINĖS ANALIZĖS IR INFORMACIJOS DEPARTAMENTAS**

TURINYS

I. ADMINISTRACINĖS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE	4
4. GINČAI, KILĘ IŠ ŽEMĖS TEISINIŲ SANTYKIŲ	4
<i>Dėl išimties taikymo, asmeniui siekiant padidinti savo žemės sklypą šalia esančiu valstybinės žemės sklypu.....</i>	<i>4</i>
6. SVEIKATOS APSAUGA	4
<i>Dėl žalos Privalomojo sveikatos draudimo fondo biudžetui realumo</i>	<i>4</i>
<i>Dėl galimybės perskaičiuoti pensiją, remiantis tuo, kad pateikti dokumentai po tam tikro laiko sukėlė pensiją paskyrusiai institucijai abejonių dėl jų tinkamumo</i>	<i>5</i>
<i>Dėl teisės į ligos pašalpą įgyvendinimo termino</i>	<i>6</i>
9. MOKESTINIAI GINČAI	7
<i>Dėl apmokestinamosios vertės, kai prekių tiekimas ar paslaugų teikimas įvyko neišskyrus (nenurodžius, netaikant) mokėtino pridėtinės vertės mokesčio (PVM)</i>	<i>7</i>
13. STATYBA	7
<i>Dėl specialiuosius architektūros reikalavimus išdavusio subjekto teisės juos pačiam vėliau panaikinti .</i>	<i>7</i>
15. CIVILINĖ ATSAKOMYBĖ UŽ ŽALĄ, ATsirADUSIĄ DĖL VALDŽIOS INSTITUCIJŲ NETEISĖTŲ VEIKSMŲ	8
<i>Dėl žalos, kilusios tiesioginių išmokų administravimo srityje, atlyginimo.....</i>	<i>8</i>
<i>Dėl kelių transporto priemonių registro tvarkytojo pareigos tikrinti duomenis, esančius kituose valstybės registruose</i>	<i>10</i>
<i>Dėl neturtinės žalos, siejamos su Seimo kontrolierių įstaigos veikla, atlyginimo</i>	<i>11</i>
16. VALSTYBĖS TARNYBA	12
<i>Dėl kasmetinių atostogų suteikimo teisėjui tvarkos.....</i>	<i>12</i>
<i>Dėl patikrinimo atlikimo prieš panaikinant leidimą dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija</i>	<i>12</i>
17. BYLOS DĖL NORMINIŲ ADMINISTRACINIŲ AKTŲ TEISĖTUMO	14
<i>Dėl energetikos ministro 2010 m. spalio 25 d. įsakymu Nr. 1-297 patvirtintų Šilumos tiekimo ir vartojimo taisyklių ir aplinkos ministro 2002 m. gruodžio 5 d. įsakymu Nr. 622 patvirtinto statybos techninio reglamento STR 1.01.08:2002 „Statinio statybos rūšys“ tam tikrų nuostatų teisėtumo</i>	<i>14</i>
<i>2014 m. spalio 31 d. išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas administracinėje byloje Nr. I⁸⁵⁸-13/201415</i>	
18. BYLOS DĖL VYRIAUSIOSIOS RINKIMŲ KOMISIJOS SPRENDIMŲ AR NEVEIKIMO	15
<i>Dėl visuomeninio rinkimų komiteto pavadinimo</i>	<i>15</i>
19. BYLOS DĖL VYRIAUSIOSIOS TARNYBINĖS ETIKOS KOMISIJOS SPRENDIMŲ	16
<i>Dėl pareigos privačių interesų deklaracijoje pateikti duomenis apie teisinius procesus, kuriuose dalyvauja privačius interesus turintis deklaruoti asmuo.....</i>	<i>16</i>
<i>Dėl pareigos nusišalinti atliekant tarnybines funkcijas, susijusias su kilusiu privataus pobūdžio į teisminį ginčą išsivysčiusiu konfliktu.....</i>	<i>16</i>
<i>Dėl Vyriausiosios tarnybinės etikos komisijos atlikto pažeidimo (tyrimo pradėjimo ne iškart gavus pranešimus, o atlikus papildomos informacijos rinkimo veiksmus) vertinimo.....</i>	<i>16</i>
21. BYLOS DĖL BAUSMIŲ VYKDYMO IR KARDOMOJO SUĖMIMO INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR PAREIGŪNŲ VEIKSMŲ IR SPRENDIMŲ VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE.....	18
<i>Dėl Europos kalėjimų taisyklių teisinės galios</i>	<i>18</i>
<i>Dėl kalinimo ploto normos pažeidimo konstatavimo.....</i>	<i>18</i>
<i>Dėl valstybės finansinių sunkumų kaip neturtinės žalos dydžio nustatymo kriterijaus</i>	<i>19</i>
<i>Dėl neturtinės žalos, patirtos Laisvės atėmimo vietų ligoninėje</i>	<i>19</i>

35. BYLOS, SUSIJUSIOS SU VIETOS SAVIVALDA.....	20
<i>Dėl Švietimo, kultūros ir sporto departamento reguliavimo sričiai priskirtų ugdymo įstaigų gautų paramos, 2 procentų ir kitų lėšų apskaitos ir naudojimo tvarkos aprašo teisėtumo</i>	<i>20</i>
37. BYLOS, SUSIJUSIOS SU EUROPOS SĄJUNGOS TEISĖS IR TARPTAUTINĖS TEISĖS AKTŲ TAIKYMU	21
<i>Dėl reikalavimo ženklinti tauriųjų metalų gaminius valstybinėje įgaliotoje ir nepriklausomoje prabavimo institucijoje prabavimo ženklais, kuriuose nurodoma praba būtų suprantama Lietuvos vartotojams</i>	<i>21</i>
38. KITOS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE	22
<i>Dėl smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimui skirtų lėšų pervedimo ne tiesiogiai asmeniui, o antstoliui.....</i>	<i>22</i>
II. ADMINISTRACINIŲ BYLŲ TEISENA	23
59. TEISMO IŠLAIDOS.....	23
<i>Dėl teisės į bylinėjimosi išlaidas, patirtas konkrečioje byloje, kurioje prašoma šias išlaidas priteisti ..</i>	<i>23</i>
63. SKUNDAS.....	23
<i>Dėl įrodymų nepateikimo, kaip pagrindo atsisakyti priimti skundą.....</i>	<i>23</i>
<i>Dėl reikalavimų asmens parašui, paduodant teismui procesinį dokumentą</i>	<i>24</i>
<i>Dėl savivaldybės komisijos medžiojamųjų gyvūnų padarytai žalai apskaičiuoti miško apžiūros akto, kaip administracinės bylos dalyko.....</i>	<i>25</i>
<i>Dėl asmens teisės, pasibaigus bendrojo teritorijų planavimo procesui, ginčyti iki šio proceso pabaigos priimtus jo teises ir teisėtus interesus galbūt pažeidžiančius viešojo administravimo subjektų sprendimus (aktus).....</i>	<i>25</i>
67. REIKALAVIMO UŽTIKRINIMO PRIEMONĖS	26
<i>Dėl reikalavimo užtikrinimo priemonės nukreipimo į ateityje įvyksiančias aplinkybes</i>	<i>26</i>
<i>Dėl reikalavimo užtikrinimo priemonių instituto sąsajos su įstatyme nustatyta administracinių teismų kompetencija ir jos apribojimais</i>	<i>27</i>
69. BYLOS SUSTABDYMAS	27
<i>Dėl bylos sustabdymo ABTĮ 98 straipsnio 1 dalies 3 punkto pagrindu ypatumų.....</i>	<i>27</i>
70. BYLOS NUTRAUKIMAS.....	28
<i>Dėl apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos rašto, kuriuo nurodyti pateiktos Metinės gyventojų (šeimos) turto deklaracijos trūkumai, kaip administracinės bylos dalyko</i>	<i>28</i>
<i>Dėl tokio rašto įtakos valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnybos sprendimo priėmimui</i>	<i>28</i>
<i>Dėl asmens, inicijavusio tarnybinio patikrinimo atlikimą, teisės apskusti atsisakymą taikyti tarnybinių atsakomybę</i>	<i>29</i>

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – ir LVAT) procesinių sprendimų santraukos, kurios LVAT nesaisto. Šis dokumentas yra skirtas tik informavimui. Oficialius ir išsamius sprendimų tekstus galite rasti LVAT interneto svetainėje www.lvat.lt.

I. Administracinės bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo ar vidaus administravimo srityje

4. Ginčai, kilę iš žemės teisinių santykių

4.5. Kiti ginčai, kilę iš žemės teisinių santykių

Dėl išimties taikymo, asmeniui siekiant padidinti savo žemės sklypą šalia esančiu valstybinės žemės sklypu

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl galimybės pareiškėjai padidinti esamą žemės sklypą ne daugiau kaip 6 arais laisvoje valstybinėje žemėje, taip pat dėl Vilniaus miesto savivaldybės administracijos įsakymo, kuriuo suformuotas naujas žemės sklypas, į kurio dalį pretenduoja pareiškėja. Teismas, atsižvelgęs į kilusio ginčo pobūdį, vertino, jog esminis ginčo aspektas yra tai, ar pareiškėjos siekis padidinti esamą žemės sklypą ne daugiau kaip 6 arais laisvoje valstybinėje žemėje yra galimas atsižvelgiant į šiuos santykius reglamentuojančius teisės aktus.

Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija pažymėjo, kad suvestinis skaitmeninis Vilniaus miesto planas vienareikšmiškai patvirtina, jog pareiškėjos pageidaujamas žemės sklypas iš pietų ir vakarų pusės ribojasi su atskiru žemės sklypu, nesuformuotu laisvos valstybinės žemės plotu. Tai leidžia teigti, kad žemės sklypas nelaikytinas įsiterpusiu žemės sklypu. Tačiau darant tokią išvadą kartu būtina įvertinti, ar ginčo žemė nepatenka į Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1999 m. birželio 2 d. nutarimo Nr. 692 „Dėl naujų kitos paskirties valstybinės žemės sklypų pardavimo ir nuomos“ 2.15 punkte numatytą išimtį – „išskyrus tuos atvejus, kai tarp privačių žemės sklypų ar (ir) išnuomotų valstybinės žemės sklypų, taip pat tarp privačių arba išnuomotų valstybinės žemės sklypų ir kelių (gatvių) ar miesto gyvenamojoje vietovėje esančių miškų sklypų (plotų) įsiterpusį plotą sudaro siaura juosta, šlaitai ar griovos“.

Teismas įvertino, kad pareiškėjos pageidaujama įsigyti žemė pagal savo formą nėra siaura juosta. Tačiau pateiktas ginčo vietovės topografinis planas bei fotonuotraukos leido teismui teigti, jog ginčo žemė nėra lygus žemės paviršius, todėl buvo būtina įvertinti, ar ginčo žemė nepriskirtina šlaitams ir griovoms. Dabartinės lietuvių kalbos žodynas nurodo, kad griova – tai gili, plati vandens išgrauža, griūvantis upės skardis, o šlaitas – tai kalno, daubos šonas, skardis. Skardis šiame žodyne nurodomas kaip status šlaitas, krantas, stati atkalnė. Žodis status pagal Dabartinės lietuvių kalbos žodyną suprantamas kaip tiesiai (arba beveik tiesiai) aukštyrų kylantis. Lingvistiniu metodu išaiškinusi Vyriausybės 1999 m. birželio 2 d. nutarimo Nr. 692 2.15 punkte numatytą išimtį ir įvertinusi ginčo vietovės topografiniame plane bei fotonuotraukose užfiksuotus duomenis, teismo teisėjų kolegija sprendė, kad ginčo žemė nėra priskirtina griovoms. Teismas konstatavo, kad byloje nėra surinkta jokių duomenų, kad ginčo žemėje būtų gili, plati vandens išgrauža ar griūvantis upės skardis. Taip pat kolegija sprendė, jog ginčo žemė nepriskirtina šlaitams, nes byloje nėra surinkta jokių duomenų, kad ginčo žemėje būtų koks nors kalno šlaitas, daubos šonas, status šlaitas, krantas ar stati atkalnė. Byloje surinkti duomenys leido teigti, jog ginčo žemė nėra lygi, ji yra kalvota, tačiau šis žemės reljefas, kolegijos vertinimu, netrukdo tokioje žemėje suformuoti atskirą žemės sklypą, todėl ginčo žemei Vyriausybės 1999 m. birželio 2 d. nutarimo Nr. 692 2.15 punkte numatyta išimtis netaikytina.

2014 m. spalio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵²⁵-1723/2014
Procesinio sprendimo kategorija 4.5; 14.3.3

6. Sveikatos apsauga

Dėl žalos Privalomojo sveikatos draudimo fondo biudžetui realumo

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl Vilniaus teritorinės ligonių kasos sprendimų, kuriais nurodyta, kad UAB „Gintarinė vaistinė“ padarė žalą Privalomojo sveikatos draudimo fondo (toliau – PSDF) biudžetui, nurodyta šią žalą atlyginti bei sumokėti paskirtą baudą, nustačius, kad vaistininkas, pažeisdamas Vaistų pardavimo (išdavimo) tvarkos 96 punktą, pagal atitinkamus receptus vietoj išrašyto kompensuojamojo preparato išdavė kitą vaistą.

Teisėjų kolegija pažymėjo, jog bendrąsias nuostatas, kad teritorinė ligonių kasa turi teisę reikalauti iš vaistinių atlyginti PSDF biudžetui padarytą žalą už neteisėtai išduotus ar pateiktus apmokėti vaistus ir medicinos pagalbos priemones, įtvirtina Sveikatos draudimo įstatymas (33 str. 6 ir 8 p., 15 str. 1 d. 7 p.,

21 str. 1 d. 2 p.). Kita vertus, kolegija taip pat nurodė, jog ginčui aktualiu laikotarpiu nebuvo nustatyti kriterijai, į kuriuos turi būti atsižvelgiama, nustatant vaistinių, sudariusių sutartis su atitinkama teritorine ligonių kasa, padarytą žalą PSDF biudžetui. Todėl nagrinėjamu atveju buvo pastebėta, jog nagrinėjamo ginčo esmę sudaro tai, ar skundžiamuose sprendimuose nustatytu pažeidimu PSDF biudžetui buvo padaryta reali žala.

Byloje ginčo dėl aplinkybės, kad nustatytais 3 atvejais pacientas, kuriam buvo parduotas ne receptuose nurodytas, o kitas hemofilijai gydyti skirtas vaistinis preparatas, turėjo teisę į kompensuojamąjį vaistą šiai ligai gydyti, nebuvo. Taip pat nagrinėtu atveju teisėjų kolegija pažymėjo, jog atsakovas (teritorinė ligonių kasa) nepaneigė pareiškėjo nurodytos aplinkybės, kad jo vaistininkui išdavus pacientui vietoj recepte nurodyto kompensuojamojo vaistinio preparato Immunate Baxter 1000 TV tokį pat kiekį preparato Recombinate 1000 TV (Baxter S. A.) žala PSDF biudžetui nesusidarė, kadangi parduotas vaistinis preparatas buvo pigesnis. Atsakovas nenustatė tokio pobūdžio pažeidimų, kurie suteiktų pagrindą konstatuoti, jog PSDF biudžetui buvo padaryta reali žala (pvz., kompensuojamasis vaistas buvo išduotas tokios teisės neturinčiam asmeniui; vaistinė pateikė teritorinei ligonių kasai apmokėti sąskaitą už faktiškai neišduotą vaistą; išdavė brangesnį vaistinį preparatą nei galėjo išduoti pagal kompensuojamųjų vaistų sąrašą ir dėl to susidarė kainų skirtumas ir pan.). Savo ruožtu atsakovo argumentai, kad minėtu laikotarpiu to vaistinio preparato, kurio pareiškėjo vaistinės neturėjo, buvo kitų vaistinių tinklų vaistinėse, teisėjų kolegijos nuomone, nėra pagrindas pripažinti, kad pareiškėjas padarė žalą PSDF biudžetui – tokiu atveju teritorinė ligonių kasa būtų turėjusi atsiskaityti su atitinkama kompensuojamąjį preparatą išdavusia vaistine pagal jos pateiktą sąskaitą ir PSDF biudžetas vis tiek būtų patyręs atitinkamas išlaidas.

Atsižvelgdama į nurodytus argumentus, be kita ko, akcentavusi, jog sutinka su atsakovo pozicija, kad vaistinė turi laikytis teisės aktų nustatytos vaistų pardavimo (išdavimo) tvarkos reikalavimų, teisėjų kolegija skundžiamuose sprendimuose nustatytą pažeidimą vertino kaip pernelyg formalų ir nepadarusį realios žalos PSDF biudžetui, todėl panaikino pirmosios instancijos teismo sprendimą ir atitinkamas atsakovo sprendimų dalis dėl netinkamo materialinės teisės normų taikymo.

2014 m. spalio 27 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A¹⁴⁶-2020/2014
Procesinio sprendimo kategorija 6.5

6.3. Bylos dėl valstybinio socialinio draudimo pensijų

6.3.1. Valstybinė socialinio draudimo senatvės pensija

Dėl galimybės perskaičiuoti pensiją, remiantis tuo, kad pateikti dokumentai po tam tikro laiko sukėlė pensiją paskyrusiai institucijai abejonių dėl jų tinkamumo

Administracinėje byloje pareiškėjas ginčijo Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos Kauno skyriaus 2010 metais priimtą sprendimą, kuriuo buvo perskaičiuota 2006 metais sprendimu iki gyvos galvos paskirta pensija, pritaikius mažesnę draudžiamųjų pajamų koeficientą, dėl ko pensija sumažėjo. Minėtas koeficientas buvo sumažintas atsakovui iš naujo įvertinus ir pripažinus netinkamomis įrodinėti pareiškėjo draudžiamųjų pajamų dydį su pareiškėjo prašymu skirti pensiją 2006 m. pateiktas Armėnijos nacionalinio archyvo Čarencavano teritorinės atstovybės 2006 m. birželio 1 d. pažymą ir UTAB „BŽNI“ mineralinių vandenų gamyklos 2006 m. birželio 16 d. pažymą, nes jos Hagos konvencijos dėl užsienio valstybėse išduotų dokumentų legalizavimo panaikinimo nustatyta tvarka nebuvo patvirtintos pažyma (Apostille), t. y. nebuvo legalizuotos; kitų šių pažymų netinkamumo priešasčių atsakovas nenurodė ir neįrodinėjo.

Teisėjų kolegija pirmiausia pažymėjo, jog skundžiamame sprendime pateikta tik bendra nuoroda į Valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymą bei Valstybinių socialinio draudimo pensijų skyrimo ir mokėjimo nuostatus (toliau – Nuostatai), tačiau nenurodyta, kokiomis šių teisės aktų nuostatomis vadovaujamosi, priimant administracinį sprendimą, taip pat nenurodyti jokie motyvai, pagrindžiantys pareiškėjui anksčiau paskirtos pensijos sumažinimo pagrįstumą ir neteisėtumą. Dėl šių aplinkybių teisėjų kolegija pripažino sprendimo ydingumą Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio, nustatančio reikalavimus individualiam administraciniam aktui, prasme.

Teisėjų kolegija taip pat nurodė, kad minėtų atsakovo sprendimų priėmimo metu galiojusios redakcijos Nuostatai nenumatė būtinumo tvirtinti tam tikrus dokumentus pažyma (Apostille), o pirmosios instancijos teismo taikyta jų 59 punkto redakcija, pagal kurią asmens pensijai skirti ir (ar) mokėti pateikti dokumentai, išduoti užsienio valstybinių institucijų, turi būti išversti į lietuvių kalbą ir legalizuoti arba patvirtinti pažyma (Apostille) teisės aktų nustatyta tvarka, išskyrus tuos atvejus, kai pagal Lietuvos Respublikos tarptautinius įsipareigojimus numatyta kitaip, įsigaliojo tik nuo 2011 m. liepos 17 d. Taigi šiuo

aspektu buvo pažymėta, kad pirmosios instancijos teismas, pritaikęs nurodytą Nuostatų 59 punkto redakciją, pažeidė įstatymų taikymo laike principą *lex retro non agit*.

Pasisakydama dėl ginčo pažymų legalizavimo būdų, nustatytų atsakovui priimant 2006 metų sprendimą dėl pensijos skyrimo, teisėjų kolegija pažymėjo, jog pagal tuo metu galiojusios užsienio reikalų ministro patvirtintos Konsulinio dokumentų legalizavimo instrukcijos (netekusios galios 2006 m. lapkričio 17 d.) 6 punktą, užsienio valstybėse išduotų dokumentų legalizavimas buvo įmanomas ir be pažymos (Apostille), t. y. būtinumas legalizuoti užsienio valstybėse išduotus dokumentus nebuvo absoliutus. Atsakovas, priimdamas ginčo pažymą, klausimo dėl jų legalizavimo nekėlė (pensijos paskyrimo metu šios pažymos nesukėlė abejonių jose nurodytų duomenų patikimumo bei pažymų tinkamumo prasme), nors, vadovaudamasis jam privalomojo gero administravimo principu, galėjo (turėjo) paaiškinti pareiškėjui apie alternatyvias (Instrukcijos 6 p. nurodytas) galimybes legalizuoti jas. Be to, šiame kontekste buvo atkreiptas dėmesys ir į tai, jog su prašymu skirti senatvės pensiją pareiškėjas pateikė atsakovui ir kitus dokumentus be pažymos (Apostille), kurių tinkamumas atsakovo taip pat nebuvo ir nėra kvestionuojamas.

Dėl nurodytų aplinkybių pirmosios instancijos teismo ir atsakovo sprendimai buvo panaikinti.

2014 m. spalio 28 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A¹⁴³-1486/2014
Procesinio sprendimo kategorija 6.4.1

6.4. Bylos dėl valstybinio socialinio draudimo pašalpa

6.4.1. Ligos pašalpa

Dėl teisės į ligos pašalpą įgyvendinimo termino

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl teisės į ligos pašalpą įgyvendinimo – pareiškėjas 2013 m. liepos 4 d. kreipėsi į Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos (toliau – ir VSDFV) teritorinį skyrių su prašymu skirti ligos pašalpą už laikinojo nedarbingumo laikotarpį nuo 2011 m. liepos 14 d. iki 2011 m. lapkričio 7 d., tačiau atsakovas atsisakė skirti ligos pašalpą, kadangi pareiškėjas dėl jos kreipėsi praėjus daugiau kaip 12 mėnesių nuo ligos pabaigos.

Teisėjų kolegija pirmiausia pastebėjo, jog teisės į ligos pašalpą atsiradimo dieną galiojusios redakcijos Ligos ir motinystės socialinio draudimo įstatymas (toliau – Įstatymas) nenustatė termino, per kurį asmuo turi kreiptis į VSDFV teritorinį skyrių dėl šios pašalpos skyrimo. Toks terminas buvo nustatytas Vyriausybės nutarimu patvirtintų Ligos ir motinystės socialinio draudimo pašalpų nuostatų 68 punkte, pagal kurį „pašalpos <...> skiriamos, jeigu dėl jų į pašalpos mokėtoją kreipiamasi ne vėliau kaip per 6 mėnesius nuo ligos pabaigos <...>“, tačiau Konstitucinis Teismas 2012 m. spalio 31 d. nutarimu šią nuostatą pripažino prieštaravusia Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniam teisinės valstybės principui ir Įstatymo 15 straipsniui.

Teisėjų kolegija pažymėjo, kad įsigaliojus minėtam Konstitucinio Teismo nutarimui, įstatymų leidėjas tik nuo 2013 m. liepos 1 d. įstatymu nustatė terminą, per kurį asmuo gali įgyvendinti teisę į ligos pašalpą (kreiptis dėl šios pašalpos skyrimo) – Įstatymo 24¹ straipsnio 4 dalis (2013 m. gegužės 9 d. įstatymo Nr. XII-284 redakcija) nustatė, kad ligos pašalpos skiriamos ir mokamos nuo teisės gauti pašalpą atsiradimo dienos, jeigu dėl jų kreipiamasi ne vėliau kaip per 12 mėnesių nuo ligos pabaigos, be to, nustatė, kad šio įstatymo nuostatos taikomos nuo 2013 m. liepos 1 d. naujai skiriamoms socialinio draudimo pašalpoms (2013 m. gegužės 9 d. įstatymo Nr. XII-284 16 str. 2 d.). Taigi šių aplinkybių kontekste teisėjų kolegija pabrėžė, kad po minėto Konstitucinio Teismo nutarimo paskelbimo ilgai vyravo teisinis neaiškumas ir neapibrėžtumas dėl termino, per kurį asmuo, turintis teisę į ligos pašalpą, turi kreiptis dėl jos skyrimo. Todėl buvo pripažinta, kad pareiškėjas nuo teisės į ligos pašalpą atsiradimo dienos turėjo teisėtą ir pagrįstą lūkesčių, kad jam priklausanti ligos pašalpa bus išmokėta, nes jis nebuvo saistomas įstatymu nustatytos pareigos kreiptis dėl jos per atitinkamą įstatymų leidėjo nustatytą terminą, o minėtas teisinio reguliavimo neaiškumas ir neapibrėžtumas negali būti kliūtis pareiškėjui gauti jam priklausantią ligos pašalpą. Be to, pareiškėjas, siekdamas realiai įgyvendinti savo teisę į ligos pašalpą, kreipėsi į atsakovą nedelsdamas po to, kai nuo 2013 m. liepos 1 d. įstatymu buvo pašalintas minėtas teisinis neaiškumas ir neapibrėžtumas (2013 m. liepos 4 d.). Teisėjų kolegija taip pat pastebėjo, kad pareiškėjo prašoma skirti ligos pašalpą patenka į naujai skiriamos socialinio draudimo pašalpos sąvoką 2013 m. gegužės 9 d. įstatymo Nr. XII-284 16 straipsnio 2 dalies prasme ir pareiškėjo kreipimosi terminas neatitinka įstatymų leidėjo nustatyto. Kita vertus, pažymėta, kad pareiškėjui nesuteikta galimybė prašyti atnaujinti šį terminą, kad būtų pašalintos dėl Konstitucijai ir Įstatymui prieštaraujančio teisinio reguliavimo, teisinio neapibrėžtumo ir neaiškumo pareiškėjui kilusios pasekmės, nors Konstitucinis Teismas minėtame nutarime, be kita ko, pabrėžė, kad pagal Konstituciją

įstatymų leidėjas, reguliuodamas santykius, susijusius su teisės gauti socialinę paramą įgyvendinimu, turi nustatyti protingus asmens kreipimosi dėl atitinkamos pašalpos skyrimo (mokėjimo) terminus ir jų atnaujinimo mechanizmą. Dėl nurodytų aplinkybių teisėjų kolegija sprendė, kad pareiškėjo teisės į ligos pašalpą įgyvendinimas pagal nagrinėtos bylos faktines aplinkybes turi būti ginamas, vadovaujantis Konstitucijos 52 straipsniu, Konstitucinio Teismo įstatymo 72 straipsnio 4 dalies nuostatomis ir remiantis Įstatymo 8 straipsniu (nustatančiu teisės į ligos pašalpą sąlygas) bei vadovaujantis teisinės valstybės principu, teisingumo bei protingumo kriterijais.

2014 m. spalio 13 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A¹⁴⁶-1501/2014
Procesinio sprendimo kategorija 6.4.1

9. Mokestiniai ginčai

9.3. Pridėtinės vertės mokestis

9.3.2. Apmokestinimo pridėtinės vertės mokesčiu momentas ir apmokestinamoji vertė

Dėl apmokestinamosios vertės, kai prekių tiekimas ar paslaugų teikimas įvyko neišskyrus (nenurodžius, netaikant) mokėtino pridėtinės vertės mokesčio (PVM)

Apžvelgiamoje byloje buvo nustatyta, kad pareiškėjas (PVM mokėtojas) neapskaitė ir nedeklaravo dalies savo išlaidų, taip pat ir pajamų, t. y. savo buhalterinėje apskaitoje nefiksavo visų įvykusių ūkinių operacijų ir įvykių. Tai lėmė, kad atitinkamų ūkinių operacijų turinys ir mokėtini mokesčiai buvo apskaičiuoti taikant Mokesčių administravimo įstatymo 70 straipsnio nuostatas (mokesčio apskaičiavimas pagal mokesčių administratoriaus vertinimą). Neginčydamas nustatytą pajamų dydžio, apeliacinės instancijos teismas vis gi nesutiko su mokesčio administratoriaus apskaičiuota ir mokėtina PVM suma.

Europos Sąjungos Teisingumo Teismas 2013 m. lapkričio 7 d. sujungtose bylose *Tulica ir Plavosin* (C-249/12 ir C-250/12) priimtame sprendime konstatavo, kad: „2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvą 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos, būtent jos 73 ir 78 straipsnius, reikia aiškinti taip, kad kai šalis nustatė turto kainą be nuorodos į pridėtinės vertės mokestį, o šio turto tiekėjas yra privalantis mokėti pridėtinės vertės mokestį už apmokestinamąjį sandorį asmuo, tuo atveju, kai tiekėjas neturi galimybės susigrąžinti iš įgijėjo mokesčių administratoriaus reikalaujamo pridėtinės vertės mokesčio, turi būti laikoma, kad sutarta kaina jau apima pridėtinės vertės mokestį“.

Iš mokesčių administratoriaus apžvelgiamoje byloje atliktų skaičiavimų buvo matyti, kad pareiškėjo į biudžetą mokėtinas PVM apskaičiuotas nuo visos sandorio vertės, t. y. nebuvo laikoma, kad tarp sandorio šalių sulagta kaina jau apima PVM, taip pat nebuvo vertinama aplinkybė, ar apmokestinamasis asmuo gali vėliau reikalauti iš pirkėjo mokesčių administratoriaus reikalaujamą sumokėti PVM. Šių aplinkybių taip pat neanalizavo ir nevertino mokestinį ginčą nagrinėjusios institucijos, įskaitant pirmosios instancijos teismą. Atitinkamai skundas dalyje dėl mokėtino PVM dydžio buvo perduotas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

2014 m. spalio 13 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-1219/2014
Procesinio sprendimo kategorija 9.7; 9.8.2

13. Statyba

13.2. Projektavimo sąlygos ir projektavimo sąlygų sąvadas

Dėl specialiuosius architektūros reikalavimus išdavusio subjekto teisės juos pačiam vėliau panaikinti

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Panevėžio miesto savivaldybės administracijos sprendimo, kuriuo panaikinti pareiškėjui išduoti specialieji architektūros reikalavimai. Toks sprendimas priimtas nustačius, kad pagal bendrojo plano sprendinius naujų statinių statyba ginčo žemės sklype yra negalima.

Šiuo aspektu pripažinęs, kad nei Statybos įstatymas, nei kiti, ginčyto sprendimo priėmimo metu galioję teisės aktai, reglamentuojantys klausimus, susijusius su specialiaisiais architektūros reikalavimais, neumatė galimybės tam pačiam subjektui (savivaldybės administracijai) naikinti savo nustatytus specialiuosius architektūros reikalavimus, LVAT minėtą atsakovo sprendimą pripažino neteisėtu.

Kartu LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad toks teismo sprendimas neturėtų sukurti lūkesčių, jog vien dėl šios priežasties pareiškėjui turėtų būti išduotas statybą leidžiantis dokumentas: Statybos įstatymo 20 straipsnio 3 dalyje nustatyta, jog statinio projektas rengiamas vadovaujantis teritorijų planavimo

dokumentais, žemės sklypo (teritorijos) statybinių tyrinėjimų (jeigu juos atlikti privaloma) dokumentais, kultūros paveldo vertybės tyrimų medžiaga, galiojančiais teisės aktais, prisijungimo sąlygomis, savivaldybės administracijos nustatytais specialiaisiais architektūros reikalavimais, kurie neprieštarauja šios dalies 2 ir 3 punktuose nurodytiems reikalavimams, Kultūros paveldo departamento išduotais specialiaisiais paveldosaugos reikalavimais, taikomais kultūros paveldo vertybei ar jos teritorijai, konkrečiam kultūros paveldo statiniui, statiniui, esančiam kultūros paveldo objekto teritorijoje ar kultūros paveldo vietovėje, saugomos teritorijos direkcijos išduotais specialiaisiais saugomos teritorijos tvarkymo ir apsaugos reikalavimais, taikomais konkrečiam projektuojamam statiniui, sklypui ar teritorijai konservacinės apsaugos prioriteto teritorijoje ar kompleksinėje saugomoje teritorijoje. Pagal aplinkos ministro 2010 m. rugsėjo 27 d. įsakymu Nr. D1-826 patvirtinto Statybos techninio reglamento STR 1.07.01:2010 „Statybą leidžiantys dokumentai“ 9 priedo 1, 1.8 punktus savivaldybių administracijos tikrina visus projektus, įskaitant – ar projekto sprendiniai neprieštarauja teritorijų planavimo dokumentų sprendiniams. Pagal Teritorijų planavimo įstatymo 2 straipsnio 27 punktą teritorijų planavimo dokumentai – tai kompleksinio (bendrieji ir detalieji planai) ir specialiojo teritorijų planavimo dokumentai, kuriuose grafiškai ir raštu pateikiami teritorijų naudojimo, tvarkymo, apsaugos priemonių, teritorijų vystymo reikmių ir sąlygų sprendiniai. Taigi atkreiptinas dėmesys į tai, jog rengiant statinio projektą, be kita ko, bendrojo plano sprendiniais bet koku atveju turi būti vadovaujama.

2014 m. spalio 28 d. sprendimas administracineje byloje Nr. A⁶²⁴-1563/2014
Procesinio sprendimo kategorija 1.2; 13.1; 13.6

15. Civilinė atsakomybė už žalą, atsiradusią dėl valdžios institucijų neteisėtų veiksmų

15.2. Civilinės atsakomybės sąlygos

15.2.1. Neteisėti veiksmai

Dėl žalos, kilusios tiesioginių išmokų administravimo srityje, atlyginimo

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl pareiškėjo reikalavimo atlyginti patirtus nuostolius, siejamus su galbūt neteisėtais atsakovo atstovo Nacionalinės mokėjimo agentūros (toliau – ir Agentūra) veiksmais tiesioginių išmokų administravimo ir mokėjimo procedūros metu. Grįsdamas savo reikalavimus pareiškėjas tvirtino, kad nebuvo tinkamai įvykdyta Agentūrai tenkanti pareiga lešas pervesti į tiesioginių išmokų prašytojui priklausančią banko sąskaitą. Galiausiai, pareiškėjas 2011 m. rugpjūčio 5 d. antstolio patvarkymo vykdymo kontekste ginčijo tiesioginių išmokų įskaitos procedūrą, teigdamas, jog galiojant minėtam patvarkymui Agentūra neturėjo teisės trečiajam suinteresuotam asmeniui priklausiusias išmokas užskaityti kaip baudas, o turėjo visų pirma laikytis vykdymo proceso taisyklių.

Išplėstinė teisėjų kolegija, išanalizavusi ginčo laikotarpiu galiojusį teisinį reguliavimą, pažymėjo, jog nacionalinės teisės aktuose nėra įtvirtinta jokių teisės nuostatų, kurios tiesiogiai ir imperatyviai būtų nustatiusios Nacionalinės mokėjimo agentūros pareigą patikrinti, ar tiesioginių išmokų prašytojo pateiktas atsiskaitomosios sąskaitos numeris iš tiesų priklauso šiam asmeniui. Ši pareiga taip pat negali būti tiesiogiai išvedama iš Agentūrai numatytos funkcijos, patikrinus duomenis, priimti sprendimus dėl tiesioginių išmokų skyrimo, nes pastaroji viešosios atsakomybės taikymo kontekste yra pernelyg bendro pobūdžio. Todėl nuspręsta, kad remiantis teisiniu reguliavimu, galiojusiu ginčo metu, Agentūra negali būti laikoma įpareigota atlikti atitinkamą išmokų prašytojo pateiktos atsiskaitomosios sąskaitos atitikties patikrą kiekvienu atveju. Nesant pateiktos informacijos netikslumo, klaidingumo ar kitokios neatitikties požymių, Nacionalinė mokėjimo agentūra nėra saistoma formalios pareigos patikrinti mokėjimo duomenų tikrumą. Be to, nacionaliniai teisės aktai įtvirtina tam tikras teisės nuostatas, skirtas atgrasyti nuo galimų sukčiavimo ar lėšų grobstymo atvejų, t. y. aiškiai nustato pareiškėjams išipareigojimą pateikti teisingus duomenis bei numato atsakomybę už šių išipareigojimų nevykdymą. Tokį aiškinimą išplėstinė teisėjų kolegija, be kita ko, grindė Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktika, kurioje išaiškinta, kad nurodytų administracinių patikrinimų tikslas yra nustatyti pažeidimus ir pirmiausia patikrinti, ar deklaruoti žemės sklypų plotai atitinka paramos skyrimo sąlygas (Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2014 m. balandžio 10 d. sprendimo *Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer*, C-485/12, EU:C:2014:250, 40 p.). Šiomis aplinkybėmis nebuvo nustatyta, kad ginčijamos mokėjimo procedūros metu Nacionalinė mokėjimo agentūra atliko neteisėtus veiksmus CK 6.271 straipsnio prasme.

Vertindama pareiškėjo argumentus, susijusius su tiesioginių išmokų įskaitos procedūra, išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, kad šiuo aspektu reikia išnagrinėti, kada asmens turtinė teisė į tiesiogines išmokas yra nustatyta arba, kitaip tariant, įgyta. Išplėstinė teisėjų kolegija atkreipė dėmesį, kad tiesioginių išmokų

administravimas yra daugiapakopė administracinė procedūra, kurią sudaro atskiri išmokas administruojančios institucijos atliekami veiksmai: duomenų apdorojimas, žemės ūkio naudmenų, pasėlių ir kitų laukų ribų įbraižymas, atitikties kriterijams patikra, tiesioginių išmokų apskaičiavimas, sankcijų (įskaitos) taikymas ir kt. Įvertinus administracinės procedūros dėl tiesioginių išmokų skyrimo stadijas, matyti, kad ši administracinė procedūra dėl tiesioginių išmokų administravimo baigiama gavėjui išmokėjus galutinę išmokos sumą. Remiantis Administravimo ir kontrolės taisyklėmis, Nacionalinė mokėjimo agentūra galutinę išmokos sumą apskaičiuoja gavusi visus reikiamus duomenis (Administravimo ir kontrolės 2011 m. taisyklių 37.10 p.). Išplėstinės teisėjų kolegijos vertinimu, šioje teisės normoje įtvirtintos savokos „galutinė išmoka“ turinys apima ne tik tiesioginių išmokų, kurių atžvilgiu ūkininkas laikosi paramos skyrimo sąlygų, sumos apskaičiavimą, bet ir sankcijų, *inter alia* ilgalaikių, taikymą.

Šį aiškinimą išplėstinė teisėjų kolegija visų pirma grindė teisinio reguliavimo, kurio dalis yra ginčijamos nuostatos dėl sankcijų taikymo, formuluotėmis ir struktūra (Administravimo ir kontrolės 2011 m. taisyklių 4 p., 37.11 p.). Išplėstinės teisėjų kolegijos vertinimu, pareiškėjas nepagrįstai rėmėsi vykdymo procesą reglamentuojančiomis nuostatomis, nes tiesioginių išmokų, kurių atžvilgiu ūkininkas laikosi paramos skyrimo sąlygų, sumos apskaičiavimo momentu pareiškėjo teisę reikalauti, jog būtų laikomasi minėtų nuostatų, sukurianti situacija nėra galutinai nustatyta. Tiesioginių išmokų gavėjo subjektinė teisė laikoma įgyta (galutinai nustatyta), kai tiesioginių išmokų administravimo procedūros metu nebeturi būti priimtas joks tolesnis sprendimas. Taip nėra už einamuosius kalendorinius metus skirtinos tiesioginės išmokos apskaičiavimo momentu. Tiesioginės išmokos jų gavėjo turtine teise laikytinos, kai teisiniai santykiai dėl tiesioginių išmokų skyrimo yra užbaigti, t. y. nustatoma galutinė tiesioginė išmoka.

Išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, kad toks skirtinų tiesioginių išmokų, sankcijos už einamuosius kalendorinius metus ir ilgalaikės sankcijos neatsiejamas aiškinimas atitinka tikslą, kurio siekiama paskirstant išmokas bei taikant administracinio poveikio priemones už nustatytą išpareigojimų nesilaikymą. Šiuo aspektu išplėstinė teisėjų kolegija, be kita ko, rėmėsi *Bonda* byloje pateiktu Europos Sąjungos Teisingumo Teismo didžiosios kolegijos išaiškinimu, kad pagalbos neskyrimas neteisingo plotų deklaravimo atveju ir paramos sumažinimas kitais trejais kalendoriniais metais sudaro specifinę administracinę priemonę, kuri yra sudėtinė specialios paramos schemos dalis ir skirta užtikrinti tinkamą viešųjų lėšų administravimą (2012 m. birželio 5 d. sprendimo *Bonda* byloje, C-489/10, EU:C:2012:319, 32 p.). Šių priemonių paskirtis nėra represinė ir jomis iš esmės siekiama apsaugoti Sąjungos lėšų administravimą laikinai pašalinant paramos gavėją, kuris savo paraiškoje dėl paramos skyrimo pateikė neteisingus duomenis (žr. minėto Sprendimo *Bonda* 40 p.).

Be to, išplėstinė teisėjų kolegija pabrėžė, kad nacionaliniai teismai yra saistomi pareigos kiek įmanoma aiškinti nacionalinės teisės nuostatas taip, kad jos prisidėtų prie Sąjungos teisės įgyvendinimo (žr., pvz., Europos Sąjungos Teisingumo Teismo didžiosios kolegijos 2007 m. liepos 18 d. sprendimo *Lucchini*, C-119/05, EU:C:2007:434, 60 p.). Kaip yra pažymėjęs Europos Sąjungos Teisingumo Teismas, nacionalinės teisės taikymas visų pirma negali turėti įtakos Sąjungos teisės taikymo sričiai ir veiksmingumui. Taip ypač būtų tuomet, jei pagal nacionalinę teisę būtų neįmanoma susigrąžinti neteisingsi paskirtų sumų (Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 1983 m. rugsėjo 21 d. sprendimo *Deutsche Milchkontor GmbH*, 205–215/82, EU:C:1983:233, 22 p.). Todėl šioje nutartyje pateiktą išaiškinimą taip pat patvirtino būtinybė užtikrinti visišką Reglamento Nr. 73/2009 nuostatų veiksmingumą ir garantuoti, kad tinkamam Sąjungos lėšų apsaugos administravimui kelianti grėsmę tiesioginių išmokų gavėjų veikla bus veiksmingai kontroliuojama. Atsakomybė už nustatytą išpareigojimų nesilaikymą yra neatskiriama tiesioginių išmokų administravimo ir kontrolės dalis. Išplėstinės teisėjų kolegijos vertinimu, minėtų Europos Sąjungos teisės aktuose ir nacionalinės teisės aktuose įtvirtintų administracinių priemonių veiksmingumas sumažėtų, jei nacionalinėje teisėje numatytos vykdymo proceso priemonės būtų nukreiptos į galutinai nenustatytas tiesioginių išmokų sumas ir būtų visiškai neatsižvelgiama į sankcijų, kurios gali būti skiriamos už nustatytą išpareigojimų nesilaikymą, sistemą.

Apibendrinusi paminėtus argumentus, išplėstinė teisėjų kolegija konstatavo, kad nagrinėjamu atveju atsakovo atstovo Nacionalinės mokėjimo agentūros neteisėtų veiksmų nenustatyta. Nenustačius šios pagal CK 6.271 straipsnį būtinosios valstybės atsakomybės sąlygos, pareiškėjo reikalavimas atlyginti turtinę žalą atmestas.

2014 m. spalio 28 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-1002/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.1

15.2.3. Žala

Dėl kelių transporto priemonių registro tvarkytojo pareigos tikrinti duomenis, esančius kituose valstybės registruose

Apžvelgiamos administracinės bylos dalyką sudaro pareiškėjo teisė į žalos atlyginimą, kurią jis patyrė dėl neteisėtų kelių transporto priemonių registro tvarkytojo veiksmų. Pareiškėjas paaiškino, kad jo naudai pagal 2011 m. spalio 20 d. vykdomąjį raštą antstolis iš skolininko turėjo išieškoti 75 000 Lt. Tačiau atliekant vykdymo veiksmus paaiškėjo, kad VĮ „Regitra“ duomenimis areštuotas automobilis, priklausęs skolininkui, buvo perleistas kitam savininkui. Tuo metu VĮ „Regitra“ nurodė, kad Lietuvos Respublikos kelių transporto priemonių registras duomenis apie taikomus apribojimus gauna automatinio būdu iš susijusio Turto arešto aktų registro Duomenų teikimo sutartyje numatytomis sąlygomis. 2008 m. gruodžio 3 d. iš Turto arešto aktų registro gauta informacija apie visų turto arešto aktu Nr. 1008001507 taikomų apribojimų panaikinimą pareiškėjo skolininko vardu registruotoms transporto priemonėms. Remdamasi šiais duomenimis, VĮ „Regitra“ įvykdė minėtos transporto priemonės perregistravimą kito asmens vardu. VĮ „Regitra“ akcentavo, kad 2008 m. gruodžio 3 d. apsiikeičiant duomenimis jai buvo atsiųsta informacija apie arešto akto išregistravimą nenurodant transporto priemonės duomenų, o tokiu atveju vadovaujantis Duomenų teikimo sutarties priedo Nr. 2 5.5 punktu laikytina, kad išregistravimas galioja visiems arešto įrašams.

Teisėjų kolegija, išanalizavusi ginčui aktualias Valstybės registru įstatymo nuostatas bei Lietuvos Respublikos kelių transporto priemonių registro nuostatus, patvirtintus Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2005 m. lapkričio 28 d. nutarimu Nr. 1286 (toliau – ir Nuostatai), nurodė, jog registro tvarkymo įstaiga turi pareigą, gavusi prašymą įregistruoti/išregistruoti transporto priemonę/pakeisti registro duomenis, per 8 valandas patikrinti, ar registruojamai transporto priemonei taikomi apribojimai; be to, teisinėmis, organizacinėmis, techninėmis ir kitomis priemonėmis privalo užtikrinti, kad tvarkant registrą nebūtų įrašyti neteisingi duomenys. Teisėjų kolegijos vertinimu, nagrinėjamoje byloje nustatyti faktai patvirtina, kad teisės aktuose nustatytas pareigas registro tvarkymo įstaiga atliko netinkamai, nes ginčo transporto priemonės perleidimas kitam savininkui buvo įregistruotas nepatikrinus duomenų susijusiame registre, esant galiojantiems apribojimams disponuoti turtu. VĮ „Regitra“ argumentai dėl Duomenų teikimo sutarties vykdymo, atmesti kaip nepagrįsti. Teisėjų kolegija pabrėžė, kad registro tvarkymo įstaiga privalo teisingų duomenų įrašymą užtikrinti visomis galimomis teisinėmis, organizacinėmis, techninėmis ir kitomis priemonėmis. Taigi įstatymų leidėjas suteikia registro tvarkymo įstaigai plačią diskreciją veikti, neapsiribojant informacijos gavimu duomenų teikimo sutarties pagrindu, siekiant užtikrinti jai priskirtų funkcijų bei teisės aktuose numatytų tikslų tinkamą įgyvendinimą.

Teisėjų kolegija pritarė pirmosios instancijos teismo išvadai, kad duomenys apie transporto priemonei taikomus apribojimus buvo galiojantys ir viešai prieinami. Lietuvos Respublikos turto arešto aktų registro įstatymas (redakcija, galiojusi nuo 2004 m. sausio 1 d. iki 2012 m. liepos 1 d.) nustato turto arešto aktų registro steigimo ir turto arešto aktų įregistravimo tvarką, šiame registre registruojamus duomenis, jų teisinį statusą, žalos, padarytos tvarkant turto arešto aktų registrą, atlyginimo tvarką (1 str.). Šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalis numato, kad turto areštas sukelia teisinės pasekmės asmeniui, kurio turtas areštuotas, nuo turto arešto akto paskelbimo jam momento, o nesant galimybės paskelbti – nuo turto arešto akto įregistravimo turto arešto aktų registre momento, jei kiti įstatymai nenustato kitaip. Tretiesiems asmenims turto areštas sukelia teisinės pasekmės nuo turto arešto akto įregistravimo turto arešto aktų registre; 2 dalyje įtvirtinta, kad visi turto arešto duomenys, įrašyti į turto arešto aktų registrą, laikomi teisingais ir išsamiais, kol jie nenuginčyti įstatymų nustatyta tvarka. Turto arešto aktų registro įstatymo 5 straipsnis numato, kad turto arešto aktų registro duomenys yra vieši. Su šiais duomenimis Turto arešto aktų registro nuostatų nustatyta tvarka gali susipažinti kiekvienas asmuo (1 d.). Laikoma, kad turto arešto akto duomenys yra žinomi kiekvienam asmeniui, jeigu turto arešto aktas yra įregistruotas turto arešto aktų registre (2 d.). Turto arešto aktų įregistravimo tvarką nustato Turto arešto aktų registro nuostatai (10 str. 2 d.). Turto arešto aktų registro nuostatų (redakcija, galiojusi nuo 2007 m. birželio 22 d. iki 2011 m. lapkričio 13 d.) 55 punkte taip pat numatyta, kad registro duomenys yra vieši, su jais šių nuostatų nustatyta tvarka gali susipažinti kiekvienas asmuo. Remdamasi šiuo teisiniu reglamentavimu, teisėjų kolegija darė išvadą, kad transporto priemonių registro tvarkymo įstaigai besąlygiškai tenka atsakomybė dėl nepakankamų teisinių, organizacinių, techninių ir kitų priemonių panaudojimo tokiais atvejais, kai nustatomas registro duomenų neatitikimas susijusiame registre esantiems viešiesiems duomenims.

Pareiškėjo nuostolių priežastimi nagrinėjamu atveju teisėjų kolegija pripažino ginčo transporto priemonės perleidimo kitam asmeniui neteisėtą įregistravimą, kuriam užkirsti kelią privalėjo registro tvarkytojas visomis galimomis teisinėmis, organizacinėmis, techninėmis ir kitomis priemonėmis. Teisėjų

kolegija pabrėžė, kad transporto priemonių registro tvarkytojo sutarčių su susijusiais registrais sudarymas ir vykdymas negali būti aplinkybe, nulemiančia registro duomenų vartotojų teisių ir teisėtų interesų apsaugos mastą, registro duomenų vartotojų interesų apsauga turi būti garantuojama teisės aktuose numatyta apimtimi nepriklausomai nuo duomenų perdavimo sutarčių tarp susijusių registru vykdytojų trūkumų, techninių nesklaidumų ar pan. Nagrinėjama atveju akivaizdu, kad Turto arešto registre ginčo automobiliui jo perleidimo metu buvo įregistruoti apribojimai, ir šiais duomenimis VI „Regitra“ privalėjo vadovautis, todėl nuspręsta, kad šio registro tvarkytojo veiksmai yra susiję teisiškai reikšmingu priežastiniu ryšiu su pareiškėjo nuostoliais, nes, perleidus transporto priemonę, pareiškėjas neteko galimybės išieškoti teismo sprendimu priteistas sumas.

Pirmosios instancijos teismo sprendimas, kuriuo pareiškėjui iš atsakovo Lietuvos valstybės, atstovaujamos VI „Regitra“, priteistas 75 000 Lt žalos atlyginimas, paliktas nepakeistas.

2014 m. spalio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴⁹²-1684/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.1

Dėl neturtinės žalos, siejamos su Seimo kontrolierių įstaigos veikla, atlyginimo

Pareiškėjas kreipėsi į teismą, prašydamas priteisti iš atsakovo Lietuvos valstybės, atstovaujamos Lietuvos Respublikos Seimo kontrolierių įstaigos, 8 000 Lt neturtinės žalos. Pareiškėjas, pareiškdamas šį reikalavimą, aiškiai ir vienareikšmiškai nurodė, kad šios žalos atsiradimą jis kildina būtent iš Seimo kontrolierių įstaigos, jo manymu, neteisėto neveikimo, kuris, jo teigimu, pasireiškė atsisakymu nagrinėti jo (šiai institucijai) paduotus skundus.

Pasisakydama dėl CK 6.271 straipsnio aiškinimo ir taikymo byloje nagrinėjamoje situacijoje, teisėjų kolegija pažymėjo, kad pagal jo 1 dalį žalą, atsiradusią dėl valstybės valdžios institucijų neteisėtų aktų, privalo atlyginti valstybė iš valstybės biudžeto nepaisydama konkretaus valstybės tarnautojo ar kito valstybės valdžios institucijos darbuotojo kaltės. Šio straipsnio 2 dalyje yra pateiktas straipsnyje naudojamo termino „valdžios institucija“ apibūdinimas, pagal kurį „valdžios institucija“ reiškia bet kokią viešosios teisės subjektą (valstybės ar savivaldybės instituciją, pareigūną, valstybės tarnautoją ar kitokį šių institucijų darbuotoją ir t. t.), taip pat privatų asmenį, atliekantį valdžios funkcijas. Iš šio apibūdinimo matyti, kad į jį patenka platus (pastebėtina, kad nebaigtinis) sampratos „bet koks viešosios teisės subjektas“ subjektų ratas, į kurį, tarp kitų šią sampratą atitinkančių konkrečiai išvardytų subjektų, patenka ir valstybės pareigūnas. Tai leidžia daryti išvadą, kad esant situacijai, kai turtinės arba neturtinės žalos atsiradimą besikreipiantis į teismą asmuo sieja su tam tikro valstybės pareigūno neteisėtais veiksmais, institucinio valstybės atstovavimo prasme (CK 6.273 str. bei Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2001 m. liepos 26 d. nutarimo Nr. 932 „Dėl atstovavimo valstybei bylose dėl žalos atlyginimo“ taikymo prasme) tai reiškia, kad tinkamu valstybės atstovu bylose dėl valstybės deliktinės atsakomybės turi būti valstybės institucija (valstybinio administravimo subjektas), kurioje toks pareigūnas tarnauja. Atsižvelgiant į tai, kad Seimo kontrolierius, nors ir tiesiogiai neatliekantis viešojo administravimo funkcijų (pagal Seimo kontrolierių įstatymo 3 ir 5 str. jo veiklos tikslas – ginti žmogaus teisę į gerą viešąjį administravimą ir siekis – gerinti viešąjį administravimą), yra priskiriamas valstybės pareigūnų kategorijai (Seimo kontrolierių įstatymo 5 str.), o pati Seimo kontrolierių įstaiga yra valstybės institucija, nagrinėjamoje situacijoje (byloje) tai reiškia, kad tinkamu valstybės atstovu turi būti (turėjo būti) laikoma Seimo kontrolierių įstaiga.

Pasisakydama dėl šios administracinės bylos nagrinėjimo ribų, teisėjų kolegija, atsižvelgdama į Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo (toliau – ir ABTĮ) 16 straipsnio 2 dalyje nustatytą neleistinumą administraciniam teismui tirti Seimo kontrolieriaus sprendimų (rekomendacijų), taip pat į tai, kad valdžios veiklos neteisėtumą valstybės deliktinės atsakomybės taikymo prasme pareiškėjas siejo būtent su Seimo kontrolierių veiklos neteisėtumu, atsakant jam į šiai įstaigai adresuotus skundus, darė išvadą ir konstatavo, kad nagrinėjamoje situacijoje pirmosios instancijos teismas, nekvestionuodamas pačių šių atsakymų (pareiškėjo nurodytų Seimo kontrolierių sprendimų) jų teisėtumo ir pagrįstumo požiūriu, turėjo patikrinti, ar Seimo kontrolieriai, reaguodami į pareiškėjo skundus, neatliko kitų, su paminėtų sprendimų (rekomendacijų) priėmimu sietinų, galbūt neteisėtų veiksmų ar neveikimo ta prasme, ar jie nepažeidė bendrojo pobūdžio nuostatų suformuluotų, pavyzdžiui, pagrindiniuose Seimo kontrolierių veiklos principuose (Seimo kontrolierių įstaigos įstatymo 4 str.), ir pan. Patikrinusi bylą pastaruoju aspektu, teisėjų kolegija darė išvadą, kad pirmosios instancijos teismas iš esmės laikėsi aptartų skundo nagrinėjimo ribų ir pagrįstai atmetė pareiškėjo reikalavimą.

2014 m. spalio 21 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A¹⁴³-1430/2014

Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2; 38; 56.1.2; 56.2; 58

16. Valstybės tarnyba

16.8. Kiti tarnybiniai ginčai

Dėl kasmetinių atostogų suteikimo teisėjui tvarkos

Apžvelgiamu atveju ginčas kilo dėl kasmetinių atostogų suteikimo tvarkos teisėjui, t. y. ar kasmetinių atostogų suteikimas (trukmė) gali būti siejama su faktiškai išdirbtu einamųjų darbo metų laikotarpiu. Ginčijamo atsakovo įsakymo 3 punktu pareiškėjai nesuteikta dalis kasmetinių atostogų – 7 kalendorinės dienos nuo 2013 m. rugpjūčio 21 d. iki 2013 m. rugpjūčio 27 d. įskaitytinai, kadangi 2013 m. rugpjūčio 31 d. ji neturės nepanaudotų atostogų.

Teisėjų kolegija pažymėjo, jog kadangi pareiškėja yra teisėja, tai darbo santykius ir socialines garantijas reglamentuojantys įstatymai bei kiti teisės aktai teisėjams taikomi tiek, kiek jų statuso ir socialinių garantijų nereglamentuoja specialus Teismų įstatymas. Teismų įstatymo 98 straipsnis reglamentuoja kasmetinių atostogų trukmę, o jų suteikimo, apmokėjimo tvarką ir kitus klausimus – Darbo kodekso (toliau – ir DK) 165–177 straipsniai. Kasmetinės atostogos suteikiamos už kiekvienus darbo metus tais pačiais darbo metais (DK 169 str. 1 d.). DK 169 straipsnio 2 dalis numato, kad už pirmus darbo metus po 6 mėnesių nepertraukiamo darbo, darbuotojas įgyja teisę į visas jam už tuos metus priklausančias kasmetines atostogas, o už antruosius ir paskesnius darbo metus, darbuotojas įgyja teisę į visų kasmetinių atostogų suteikimą bet kuriuo darbo metų laiku pagal kasmetinių atostogų suteikimo eilę, kurios sudarymo tvarka nustatoma kolektyvinėje sutartyje, o ten, kur tokia sutartis nesudaroma, kasmetinių atostogų suteikimo eilė nustatoma šalių susitarimu.

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas, atsižvelgdamas į DK normas, reglamentuojančias kasmetinių atostogų suteikimo tvarką (DK 165, 169, 172 str.), Lietuvos Aukščiausiojo Teismo formuojamą praktiką, yra pabrėžęs, kad įstatymų leidėjas, nustatydamas esmines kasmetinių atostogų ir apmokėjimo už jas garantijas, šių atostogų suteikimo tvarką, t. y. atostogų laiką, jų suteikimą dalimis ir pan., paliko laisvam šalių (darbuotojo ir darbdavio) susitarimui. Taigi, kaip matyti iš minėtų DK nuostatų bei aptartos teismų praktikos, darbuotojas turi teisę gauti visas kasmetines atostogas už kiekvienus darbo metus tais pačiais darbo metais ir bet kuriuo tu darbo metų laiku, susitarus dėl darbuotojo teisės į kasmetines atostogas įgyvendinimo tvarkos. Šiuo atveju darbuotojo ir darbdavio susitarimas apima būtent konkretų atostogų laiką (pagal grafiką ar kt.), trukmę (jų suteikimą dalimis) ir pan.

Teisėjų kolegija taip pat konstatavo, jog DK ir kiti įstatymai tiesiogiai nesieja kasmetinių atostogų suteikimo už antruosius ir paskesnius darbo metus su faktiškai išdirbtu einamųjų darbo metų laikotarpiu, todėl, vadovaujantis DK 169 straipsnio 2 dalimi suteikta teise šalims tartis dėl kasmetinių atostogų suteikimo eilės ir DK 4 straipsnio 4 dalies nuostata, kad tais atvejais, kai šis kodeksas ir kiti įstatymai tiesiogiai nedraudžia darbo teisinių santykių subjektams patiems susitarimo būdu nustatyti tarpusavio teises ir pareigas vadovaujantis teisingumo, protingumo ir sąžiningumo principais, darytina išvada, jog minėtu atveju atostogos gali būti suteiktos tik šalims susitarus. Pažymėtina, kad tokiu susitarimu turi būti pasiekta pusiausvyra tarp abiejų šalių interesų.

Daryta išvada, jog ginčijamo įsakymo 3 punktas patvirtina, kad nagrinėjamu atveju šalys dėl kasmetinių atostogų dalies (7 kalendorinių dienų) suteikimo eilės nesutarė, ir ši aplinkybė nėra paneigta. Todėl atsakovas iš esmės ginčijamo įsakymo 3 punktu pagrįstai atsisakė suteikti pareiškėjai dalį kasmetinių atostogų nuo 2013 m. rugpjūčio 21 d. iki 2013 m. rugpjūčio 27 d. įskaitytinai.

2014 m. spalio 20 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A²⁶¹-714/2014
Procesinio sprendimo kategorija 16.8

Dėl patikrinimo atlikimo prieš panaikinant leidimą dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija

Byloje ginčą pareiškėjas iškėlė, prašydamas panaikinti Vidaus reikalų ministro 2013 m. liepos 22 d. įsakymą Nr. 1V-650, kuriuo jam, Policijos departamento prie Vidaus reikalų ministerijos Investicijų planavimo ir techninės plėtros valdybos vyriausiajam specialistui, panaikintas 2004 m. liepos 27 d. išduotas leidimas dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija, žymima slaptumo žyma „Slaptai“.

Leidimas dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija išduodamas bei panaikinamas Valstybės ir tarnybos paslapčių įstatyme (toliau – Paslapčių įstatymas) nustatyta tvarka ir pagrindais. Byloje nustatyta, kad 2013 m. liepos 22 d. įsakymas Nr. 1V-650 dėl leidimo dirbti ar susipažinti su įslaptinta informacija

pareiškėjui panaikinimo buvo priimtas galiojant Paspapčių įstatymo redakcijai, įsigaliojusiai nuo 2013 m. liepos 20 d. (2013 m. liepos 2 d. įstatymas Nr. XII-449), o leidimas dirbti su išlaptinta informacija, žymima slaptumo žyma „Slaptai“ pareiškėjui buvo panaikintas vadovaujantis iki 2013 m. liepos 20 d. galiojusios redakcijos įstatymu. Įsakyme Nr. 1V-650 nurodyta, kad leidimas dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija, žymima slaptumo žyma „Slaptai“, buvo panaikintas vadovaujantis Paspapčių įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 13 ir 17 punktais, 18 straipsnio 1 dalies 4 punktu ir 2 dalimi. Teisėjų kolegija pažymėjo, kad 2013 m. liepos 2 d. įstatymu Nr. XII-449 pakeičiant Paspapčių įstatymą, šio įstatymo 16 straipsnio 2 dalyje, kurioje nurodyta, kokiais pagrindais neišduodami leidimai dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija (ši įstatymo norma kartu su Paspapčių įstatymo 18 straipsnio 1 dalies 4 punktu taikoma ir leidimo panaikinimui), taip pat 18 straipsnio 1 dalies 4 punkte buvo atlikti ne tik redakcinio pobūdžio pakeitimai, bet ir kai kurie nagrinėjamam ginčui aktualūs esminiai pakeitimai, susiję su pagrindinėmis procedūromis ir taisyklėmis, kurių turi būti laikomasi sprendžiant dėl leidimo dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija panaikinimo.

Pagal 2013 m. liepos 2 d. įstatymą Nr. XII-449 nuo 2013 m. liepos 20 d. neteko galios Paspapčių įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 13 punktas, kuris numatė leidimo neišdavimo pagrindą, jeigu asmuo „yra traukiamas baudžiamojon atsakomybėn už tyčinę nusikalstamą veiką arba jam dėl tokios veikos atliekamas ikiteisminis ar kriminalinės žvalgybos tyrimas“, kuris Įsakyme Nr. 1V-650 buvo taikytas pareiškėjui kaip vienas iš leidimo dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija panaikinimo pagrindų. Atsižvelgdama į tai, kad Paspapčių įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 13 punktas (2010 m. gruodžio 14 d. įstatymo Nr. XI-1237 redakcija, Žin., 2010, Nr. 157-7951) nuo 2013 m. liepos 20 d. neteko galios, teisėjų kolegija konstatavo, kad leidimo dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija, žymima slaptumo žyma „Slaptai“, panaikinimas Įsakymu Nr. 1V-650 šios (netekusios galios) įstatymo normos pagrindu yra neteisėtas.

Pabrėžta, kad nuo 2013 m. liepos 20 d. įsigaliojusioje Paspapčių įstatymo 18 straipsnio (2013 m. liepos 2 d. įstatymas Nr. XII-449) 1 dalies 4 punkto redakcijoje nustatyta, jog leidimas dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija panaikinamas, jeigu atlikus patikrinimą, nustatoma, kuri nors iš aplinkybių, nurodytų šio įstatymo 16 straipsnio 2 dalyje. 2010 m. gruodžio 14 d. įstatymo Nr. XI-1237 redakcijos Paspapčių įstatymo 18 straipsnio 1 dalies 4 punktas, kurį taikė atsakovas, priimdamas Įsakymą Nr. 1V-650, nenustatė reikalavimo, kad aplinkybės, nurodytos šio įstatymo 16 straipsnio 2 dalyje, turi būti nustatytos atliekant patikrinimą. Konstitucinis Teismas 2011 m. liepos 7 d. nutarime pripažino, kad Valstybės ir tarnybos paslapčių įstatymo (2003 m. gruodžio 16 d. redakcija) (Žin., 2004, Nr. 4-29) 18 straipsnio 1 dalies 4 punktas tiek, kiek jame nustatyta, kad leidimas dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija arba asmens patikimumo pažymėjimas panaikinamas atsiradus arba paaiškėjus šio įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 13 punkte nurodytoms aplinkybėms, ir nenustatyta, kad prieš sprendžiant dėl tokio leidimo arba pažymėjimo panaikinimo atsiradus ar paaiškėjus šioms aplinkybėms asmens patikimumas ir lojalumas Lietuvos valstybei turi būti papildomai tikrinami siekiant nustatyti, ar tolesnis jo darbas su išlaptinta informacija nekeltų grėsmės tokios informacijos saugumui, prieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijos 33 straipsnio 1 dalies nuostatai „piliečiai turi <...> teisę lygiomis sąlygomis stoti į Lietuvos Respublikos valstybinę tarnybą“, 48 straipsnio 1 dalies nuostatai „kiekvienas žmogus gali laisvai pasirinkti darbą“, konstituciniam teisinės valstybės principui.

Atsakovas, priimdamas 2013 m. liepos 22 d. įsakymą Nr. IV-650, taikė įstatymo normą, t. y. Paspapčių įstatymo 18 straipsnio (2010 m. gruodžio 14 d. įstatymo Nr. XI-1237 redakcija, Žin., 2010, Nr. 157-7971) 1 dalies 4 punktą, kuris Konstitucinio Teismo 2011 m. liepos 7 d. nutarime nurodyta apimtimi buvo pripažintas prieštaraujančiu Konstitucijai, ir taikė būtent ta apimtimi, kuria ši įstatymo norma buvo pripažinta prieštaraujančia Konstitucijai, t. y. panaikino leidimą dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija prieš tai paslapčių subjektui neatlikus patikrinimo ir neįvertinus Paspapčių įstatymo reikalavimų kontekste, ar su ikiteisminiu tyrimu ar traukimu baudžiamojon atsakomybėn susijusios aplinkybės (iki 2013 m. liepos 20 d. galiojės Paspapčių įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 13 punktas) yra būtent tokios, kad kyla abejonų dėl asmens patikimumo ir lojalumo Lietuvos valstybei.

Nagrinėjamos bylos aplinkybių kontekste pabrėžta, kad nuo 2013 m. liepos 20 d. galiojančios Paspapčių įstatymo redakcijos 16 straipsnio 2 dalies 20 punkte nurodytas leidimo neišdavimo pagrindas siejamas su paslapčių subjekto vadovo diskrecija (tokią diskreciją paslapčių subjektas turėjo ir pagal 2013 m. liepos 20 d. galiojusį Paspapčių įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 17 punktą) spresti, kokios būtent aplinkybės pagal atlikto patikrinimo duomenis suteikia pagrindą išvadoms, jog yra nustatytos atitinkamos (konkrečios) asmens savybės, veikla ar ryšiai, ar kitos su asmeniu susijusios aplinkybės, ar faktai, kurie kelia grėsmę patikėtoms išlaptintos informacijos saugumui. Byloje nustatyta, kad atsakovo Įsakymas Nr. 1V-650 dėl leidimo apeliančiui dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija, žymima slaptumo žyma „Slaptai“, buvo priimtas paslapčių subjektui neatlikus tokio patikrinimo.

Nors įstatymų leidėjas Paslapčių įstatymą, atitinkamai pakoreguotą atsižvelgiant į Konstitucinio Teismo 2011 m. liepos 7 d. nutarime pateiktas išvadas, priėmė tik 2013 m. liepos 2 d. (2013 m. liepos 2 d. įstatymas Nr. XII-449, įsigaliojęs nuo 2013 m. liepos 20 d.), tačiau teisėjų kolegija pabrėžė, kad Paslapčių įstatyme numatytų pagrindinių procedūrų ir taisyklių prasme, atsakovas, atsižvelgdamas į minėtame Konstitucinio Teismo nutarime pateiktus išaiškinimus ir galiojančias Paslapčių įstatymo normas, patikrinimą turėjo atlikti vykdydamas Paslapčių įstatymo 16 straipsnio 6 dalies reikalavimus, galiojusius iki 2013 m. liepos 20 d. Priminta, kad Konstitucinis Teismas 2011 m. liepos 7 d. nutarime pažymėjo, jog Paslapčių įstatymo 18 straipsnio 1 dalies 4 punkto nuostatos turi būti aiškinamos ir taikomos kartu su šio įstatymo nuostatomis, kurios numato bendruosius reikalavimus dėl personalo patikimumo ir pakartotinio asmens tikrinimo leidimui dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija (Paslapčių įstatymo 16 straipsnio 1 dalies 4 punktu, 16 straipsnio 6 dalimi). Taigi paslapčių subjektas nesilaikė pagrindinių procedūrų ir taisyklių, tiek pagal iki 2013 m. liepos 20 d. galiojusios, tiek ir pagal nuo 2013 m. liepos 20 d. įsigaliojusios redakcijos Paslapčių įstatymą.

LVAT konstatavo, kad yra pagrindas panaikinti Vidaus reikalų ministro 2013 m. liepos 22 d. įsakymą Nr. 1V-650 „Dėl leidimo dirbti ar susipažinti su išlaptinta informacija panaikinimo“.

2014 m. spalio 27 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A¹⁴⁶-1606/2014
Procesinio sprendimo kategorija 16.8

17. Bylos dėl norminių administracinių aktų teisėtumo

17.1. Centrinii valstybinių administravimo subjektu

Dėl energetikos ministro 2010 m. spalio 25 d. įsakymu Nr. 1-297 patvirtintų Šilumos tiekimo ir vartojimo taisyklių ir aplinkos ministro 2002 m. gruodžio 5 d. įsakymu Nr. 622 patvirtinto statybos techninio reglamento STR 1.01.08:2002 „Statinio statybos rūšys“ tam tikrų nuostatų teisėtumo

Norminėje administracinėje byloje pareiškėjas Lietuvos Respublikos Seimo narys iškėlė abejones dėl energetikos ministro 2010 m. spalio 25 d. įsakymu Nr. 1-297 patvirtintų Šilumos tiekimo ir vartojimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 104–112, 114, 115, 117–124 punktų ir aplinkos ministro 2002 m. gruodžio 5 d. įsakymu Nr. 622 patvirtinto statybos techninio reglamento STR 1.01.08:2002 „Statinio statybos rūšys“ (toliau – STR) 2 priedo 6 punkto teisėtumo.

Išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, jog pareiškėjo ginčyti Taisyklių punktai reguliuoja įvairius su pastato (patalpų) šilumos įrenginių atjungimu nuo šilumos perdavimo tinklų ar daugiabučio namo šildymo ar karšto vandens sistemos (kai atjungiamas dalis pastato) susijusius klausimus – nuo klausimo iniciavimo iki atitinkamų darbų pabaigos. Todėl atsižvelgdama į tai, jog ginčytu teisiniu reguliavimu nustatyta teisė atjungti atitinkamus šilumos įrenginius įgyvendinimo tvarka yra susijusi su statybos teisiniais santykiais, o būtent – atitinkamo statybą leidžiančio dokumento išdavimu, projektavimu, atitinkamų darbų pabaiga, taip pat į tai, kad abejonės iškeltos dėl energetikos ministro įgaliojimų nustatyti tokį teisinį reguliavimą, išplėstinė teisėjų kolegija pirmiausia vertino statinio projektavimo, statybą leidžiančių dokumentų išdavimo bei susijusių teisinių santykių reguliavimą, *inter alia* valstybės institucijų įgaliojimus šioje srityje. Statybos įstatymo ir jį įgyvendinančių poįstatyminių teisės aktų nuostatų analizės pagrindu buvo konstatuota, jog šildymo būdo pakeitimas, kiek tai susiję su statinio projektavimu, statybą leidžiančio dokumento išdavimu bei statybos darbų užbaigimu, patenka į Statybos įstatymo bei jį įgyvendinančių teisės aktų, *inter alia* priimtų įstatymų leidėjo įgaliosios Aplinkos ministerijos, reguliavimo sritį.

Įvertinusi nagrinėtoje norminėje administracinėje byloje aktualias nuostatas, įtvirtintas Statybos įstatyme, statybos techniniuose reglamentuose, reguliuojančiuose teisinius santykius dėl statinio statybos rūšių, statybą leidžiančių dokumentų, išplėstinė teisėjų kolegija padarė išvadą, jog ginčytuose Taisyklių 104–108 punktuose tam tikra apimtimi buvo reguliuojami statybos teisiniai santykiai dėl statybą leidžiančio dokumento išdavimo, nustatant naujus, Statybos įstatyme bei atitinkamame statybos techniniame reglamente nenumatytus reikalavimus, keliamus asmenims, siekiantiems gauti statybą leidžiantį dokumentą – rašytinį pritarimą statinio paprastojo remonto aprašui, dėl ko šie punktai atitinkama apimtimi buvo pripažinti prieštaraujančiais konstituciniam teisinės valstybės principui. Įvertinusi Taisyklių 110 punkto turinį, išplėstinė teisėjų kolegija padarė išvadą, jog jame įtvirtinta nuostata, pagal kurią paraiška išduoti prisijungimo sąlygas teikiama gavus statybą leidžiantį dokumentą, nustato kitoki teisinį reguliavimą, nei numatyta Statybos įstatyme, taip pažeidžiant iš konstitucinio teisinės valstybės principo kylantį teisės aktų hierarchijos principą. Savo ruožtu Taisyklių 111–112 punktuose atsakovas reguliavo (akcentavo) tam tikrus naujus subjekto, įgaliosios išduoti statybą leidžiantį dokumentą, veiksmų, sprendžiant šį klausimą, aspektus,

nors įgaliota institucija nustatyti (detalizuoti) statybą leidžiančių dokumentų išdavimo tvarką pagal Statybos įstatymo 23 straipsnį yra Aplinkos ministerija, todėl pripažinta, jog šios nuostatos buvo priimtose atsakovui viršijus jam suteiktą kompetenciją. Analogiškai buvo įvertintas ir Taisyklių 115 punktą.

Išplėstinė teisėjų kolegija taip pat pažymėjo, kad Taisyklių 117–118 punktuose atsakovas, įtvirtinęs tam tikras nuostatas dėl atitinkamiems statinio projektams keliamų reikalavimų, nustatė teisinį reguliavimą, neturėdamas tam įgaliojimų, kadangi įgaliojimai detalizuoti teisinį reguliavimą, įtvirtintą Statybos įstatyme, kiek tai susiję su statinio projekto rengimo tvarka, jo turiniui keliamais reikalavimais, suteikti aplinkos ministru. Taisyklių 119 punkte įtvirtintas teisinis reguliavimas, kaip pažymėjo išplėstinė teisėjų kolegija, sukuria tam tikrą neaiškumą bei neapibrėžtumą, dėl ko šis punktas pripažintas neatitinkančiu konstitucinio teisinės valstybės principo. Neatitinkančiais iš konstitucinio teisinės valstybės principo kylančių teisinio reguliavimo aiškumo ir neprieštaringumo reikalavimų buvo pripažinti ir Taisyklių 121–124 punktai, nustatę tam tikrus su pastato ar jo dalies šildymo būdo pakeitimo užbaigimu susijusius aspektus.

Išplėstinė teisėjų kolegija apžvelgiamoje norminėje administracinėje byloje taip pat pastebėjo, jog visi pareiškėjo ginčyti Taisyklių punktai, įvertinus jų turinį, esmę bei paskirtį, vertintini kaip vientisas teisinis reguliavimas. Todėl nepaisant to, jog kai kurios ginčytos Taisyklių nuostatos negali būti pripažintos prieštaraujančiomis aukštesnės galios teisės aktams pareiškėjo nurodytu aspektu, visgi nagrinėtu atveju buvo nuspręsta, jog yra pagrindas prieštaraujančiu konstituciniam teisinės valstybės principui pripažinti visą pareiškėjo ginčytą Taisyklių 104–112, 114, 115, 117–124 punktuose įtvirtintą teisinį reguliavimą, nes priešingu atveju, palikus galioti atitinkamas pavienes ginčytas nuostatas, fragmentiškai reguliuojančias tam tikrus šilumos įrenginių atjungimo nuo šilumos perdavimo tinklų ar daugiabučio namo šildymo ir karšto vandens sistemos aspektus, nebūtų užtikrinti iš konstitucinio teisinės valstybės principo kylantys teisiniui reguliavimui keliami aiškumo, darnos bei nuoseklumo reikalavimai, o suinteresuotiems subjektams tai sukeltų neaiškumo bei neapibrėžtumo situaciją.

Norminėje administracinėje byloje pareiškėjas taip pat iškėlė klausimą dėl STR 2 priedo 6 punkto, nukreipiančio į vieną iš normatyvinių dokumentų, reglamentuojančių statinio statybos rūšis – energetikos ministro 2009 m. rugsėjo 29 d. įsakymą Nr. 1-172, teisėtumo, kadangi, pareiškėjo nuomone, ši nuostata leidžia statybos darbų rūšis reglamentuoti įgaliojimų neturinčiam energetikos ministru. Išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, jog ginčijama nuostata savo esme yra blanketinė, nukreipianti į minėtą energetikos ministro priimtą teisės aktą. Iš ginčytos normos *per se* negalima spręsti apie minėtame energetikos ministro priimtam teisės akte įtvirtinto teisinio reguliavimo turinį ir, atitinkamai, negalima daryti išvadų apie jo galimą prieštaravimą aukštesnės galios teisės aktams. Todėl buvo pripažinta, jog ginčyta STR nuostata neprieštarauja Statybos įstatymo 20 straipsnio 11 daliai ir Vyriausybės 2002 m. vasario 26 d. nutarimo Nr. 280 1.2.18 punktui. Taip pat ginčyta STR nuostata nebuvo pripažinta prieštaraujančia Šilumos ūkio įstatymo 29 straipsnio 1 daliai, kadangi ji nenustato teisinio reguliavimo, kuris patektų į minėtą Šilumos ūkio įstatymo norma reguliuojamų teisinių santykių sritį.

2014 m. spalio 31 d. išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas administracinėje byloje Nr. I⁸⁵⁸-13/2014
Procesinio sprendimo kategorija 17.1

18. Bylos dėl Vyriausiosios rinkimų komisijos sprendimų ar neveikimo

18.3. Kiti su rinkimais susiję klausimai

Dėl visuomeninio rinkimų komiteto pavadinimo

Ginčas administracinėje byloje kilo dėl Vyriausiosios rinkimų komisijos sprendimo, kuriuo visuomeninis rinkimų komitetas „Už konstitucines gyventojų teises“ įregistruotas dalyvauti 2014 m. rinkimuose į Europos Parlamentą pavadinimu A.

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas šioje byloje kreipėsi į Konstitucinį Teismą dėl Rinkimų į Europos Parlamentą įstatymo (2013 m. lapkričio 12 d. redakcija) 38 straipsnio 2 ir 6 dalių tam tikra apimtimi atitikties Lietuvos Respublikos Konstitucijai. Konstitucinis Teismas, išnagrinėjęs šį prašymą, pripažino, kad Rinkimų į Europos Parlamentą įstatymo (2013 m. lapkričio 12 d. redakcija) 38 straipsnio 6 dalies nuostatos „Įregistruodama rinkimų komitetą, Vyriausioji rinkimų komisija, laikydama eiliškumo pagal rinkimų komitetų įregistravimo Vyriausiojoje rinkimų komisijoje laiką, suteikia jam raidę be diakritinio ženklo. Ši raidė laikoma rinkimų komiteto pavadinimu ir rašoma rinkimų į Europos Parlamentą balsavimo biuletenyje“ tiek, kiek nustatyta, kad raidė, rinkimų procese laikoma rinkimų komiteto pavadinimu, suteikiama ir tokiam rinkimų komitetui, kuris yra pasirinkęs pavadinimą ir nurodęs jį savo veiklos sutartyje, prieštarauja Konstitucijos 34 straipsnio 2 daliai.

Teisėjų kolegija nurodė, kad atsakovas, priimdamas skundžiamą sprendimą, vadovavosi Rinkimų į Europos Parlamentą įstatymo 38 straipsnio 6 dalies nuostatomis ir nors pareiškėjas buvo pasirinkęs komiteto pavadinimą bei jį buvo nurodęs veiklos sutartyje, jam vietoje šio pavadinimo suteikė raidę be diakritinio ženklo. Tačiau Konstituciniam Teismui pripažinus, kad Rinkimų į Europos Parlamentą įstatymo 38 straipsnio 6 dalies nuostatos, tiek, kiek nustatyta, kad raidė, rinkimų procese laikoma rinkimų komiteto pavadinimu, suteikiama ir tokiam rinkimų komitetui, kuris yra pasirinkęs pavadinimą ir nurodęs jį savo veiklos sutartyje, prieštarauja Konstitucijos 34 straipsnio 2 daliai ir šioje administracinėje byloje netaikant minėtos Rinkimų į Europos Parlamentą įstatymo normos tiek, kiek ji prieštarauja Konstitucijai (Konstitucijos 110 str. 1 d., ABTĮ 4 str. 1 d.), teisėjų kolegija sprendė, kad skundžiamo atsakovo sprendimo dalis, kuria pareiškėjui buvo suteiktas pavadinimas, žymimas raide A, naikintina.

Teisėjų kolegija taip pat pažymėjo, jog pagal Administracinių bylų teisenos įstatymo 92 straipsnį skundžiamo akto (veiksmo) panaikinimas reiškia, jog konkrečiu atveju atkuriamas buvusi iki ginčijamo akto (veiksmo) priėmimo padėtis, t. y. atkuriamos pažeistos pareiškėjo teisės ar teisėti interesai, tačiau iki panaikinto akto galiojusio kito akto teisinė galia tokiu atveju savaime neatkuriamą. Rinkimai į Europos Parlamentą, kuriuose siekė dalyvauti pareiškėjas, įvyko 2014 m. gegužės 25 d., t. y. visos su šių rinkimų procesu susijusios procedūros (taip pat ir rinkimų komiteto įregistravimo procedūros) yra pasibaigusios. Konstitucinis Teismas 2014 m. spalio 13 d. nutarime pažymėjo, jog 2014 m. gegužės 25 d. įvykusių rinkimų į Europos Parlamentą procese Rinkimų į Europos Parlamentą įstatymo 38 straipsnio 6 dalies nuostatų, kurios šiame Konstitucinio Teismo nutarime pripažintos prieštaraujančiomis Konstitucijai, pagrindu kilę teisiniai padariniai yra teisėti. Taigi teisėjų kolegija sprendė, kad nagrinėtu atveju net ir panaikinus ginčijamą atsakovo sprendimą, pareiškėjo įregistravimo procedūra 2014 m. rinkimams į Europos Parlamentą negali būti pakartotinai atlikta, todėl netenkino pareiškėjo skundo reikalavimo įpareigoti atsakovą registruoti rinkimų komitetą pavadinimu „Už konstitucines gyventojų teises“.

2014 m. spalio 23 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. R⁴⁴²-7/2014
Procesinio sprendimo kategorija 18.3

19. Bylos dėl Vyriausiosios tarnybinės etikos komisijos sprendimu

Dėl pareigos privačių interesų deklaracijoje pateikti duomenis apie teisinius procesus, kuriuose dalyvauja privačius interesus turintis deklaruoti asmuo

Dėl pareigos nusišalinti atliekant tarnybines funkcijas, susijusias su kilusiu privataus pobūdžio į teisiniu ginčą išsivysčiusiu konfliktu

Dėl Vyriausiosios tarnybinės etikos komisijos atlikto pažeidimo (tyrimo pradėjimo ne iškart gavus pranešimus, o atlikus papildomos informacijos rinkimo veiksmus) vertinimo

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Vyriausiosios tarnybinės etikos komisijos (toliau – ir Komisija) sprendimo (toliau – ir Sprendimas) teisėtumo ir pagrįstumo. Sprendime nuspręsta, kad Viešųjų pirkimų tarnybos (toliau – ir VPT) direktorius Ž. P. nedeklaravo kilusio privataus pobūdžio ginčo su buvusia savo pavaduotoja E. S. kaip aplinkybių, dėl kurių gali kilti interesų konfliktas, ir tuo pažeidė Lietuvos Respublikos viešųjų ir privačių interesų derinimo valstybinėje tarnyboje įstatymo (toliau – ir Įstatymas) 3 straipsnio 2 dalį ir 7 straipsnio 2 dalį. Taip pat nuspręsta, jog Viešųjų pirkimų tarnybos direktorius, būdamas privataus pobūdžio konflikte su E. S., priiminėjo sprendimus dėl jos tėvo B. S. vadovaujamos Generalinės miškų urėdijos ir dėl Viešųjų pirkimų tarnybos pozicijos teisme nagrinėjant bylą dėl E. S. atleidimo iš tarnybos, prastovos paskelbimo bei jos tarnybos eigos ir tuo pažeidė Įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1, 2 punktų bei 11 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatas.

Įstatymo 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta: „Asmenys, pretenduojantys dirbti ir dirbantys valstybinėje tarnyboje, taip pat kiti asmenys, nurodyti šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalyje, privalo deklaruoti privačius interesus“. Įstatymo 7 straipsnio 2 dalyje nustatyta: „Jeigu paaiškėja naujos aplinkybės, dėl kurių gali kilti interesų konfliktas, deklaruojantis asmuo privalo deklaraciją papildyti nedelsdamas, bet ne vėliau kaip per 7 kalendorines dienas po šių aplinkybių paaiškėjimo“.

Teisėjų kolegija nustatė, jog pareiškėjas iki privataus pobūdžio ginčo su buvusia pavaduotoja E. S. kilimo vykdė Įstatymo 3 straipsnio 2 dalyje nustatytą reikalavimą deklaruoti privačius interesus, taip pat tikslino deklaraciją paaiškėjęs naujoms aplinkybėms, dėl kurių gali kilti interesų konfliktas. Teisėjų kolegijos vertinimu, privataus pobūdžio ginčas, t. y. E. S. inicijuotas teismo procesas prieš pareiškėją, netaikytinas privačiu interesu, kuri pareiškėjas, kaip Viešųjų pirkimų tarnybos direktorius, turėjo deklaruoti. Ši išvada grįsta tuo, jog iš Įstatymo 6 straipsnio turinio matyti, kad Įstatymas nenumato pareigos privačių interesu

deklaracijoje pateikti duomenų apie teisinius procesus, kuriuose dalyvauja privačius interesus turintis deklaruoti asmuo. Toks įpareigojimas būtų netikslingas tuo aspektu, jog teisiniai ginčai patys savaime yra vieši (Teismų įstatymo 7 str.). Atsižvelgiant į Įstatymo 1 straipsnyje nurodytus Įstatymo paskirtį ir uždavinius (suderinti valstybinėje tarnyboje dirbančių asmenų privačius ir visuomenės viešuosius interesus, užtikrinti, kad priimant sprendimus pirmenybė būtų teikiama viešiesiems interesams, įtvirtinti priimamų sprendimų nešališkumą ir užkirsti kelią atsirasti bei plisti korupcijai valstybinėje tarnyboje), tai, jog Įstatymu iš esmės siekiama išviešinti valstybinėje tarnyboje dirbančių asmenų privačius interesus bei išvengti privačių interesų konflikto su viešaisiais interesais, vien fakto apie tai, kad privačius interesus turintis deklaruoti asmuo dalyvauja teisiniame procese kaip privatus asmuo, deklarasavimas nepadės pasiekti Įstatymu siekiamų tikslų.

Teisėjų kolegija byloje rėmėsi ankstesne LVAT praktika bei konstatavo, jog prieš priėmiant išvadą, kad aplinkybės dėl tarp pareiškėjo ir E. S. vykstančio teismo ginčo pareiškėjui nebuvo pagrindo nurodyti pateikiant ar tikslinant privačių interesų deklaraciją, ir atsižvelgiant į tai, jog minėta aplinkybė jau kuri laiką pareiškėjui buvo žinoma, ji nevertintina kaip naujai paaiškėjusi Įstatymo 7 straipsnio 2 dalies prasme. Vertinta, jog atsakovas nagrinėjamu atveju reikalauja, kad pareiškėjas deklaruotų ne aplinkybes, dėl kurių gali kilti interesų konfliktas ateityje, bet jau patį dėl pareiškėjo tarnybinės veikos aplinkybių (dėl pareiškėjo veiklos, susijusios su sprendimų dėl urėdijos priėmimu, ir Viešųjų pirkimų tarnybos pozicijos byloje dėl E. S. atleidimo, prastovos paskelbimo ir jos tarnybos eigos) kilusį interesų konfliktą. Įstatymas interesų konflikto kilimo atveju numato asmens, dirbančio valstybinėje tarnyboje, nusišalinimą, o ne kilusio interesų konflikto deklaravimą (Įstatymo 11 str.). Taigi nagrinėjamu atveju atsakovas nepagrįstai pripažino, kad pareiškėjas pažeidė Įstatymo 7 straipsnio 2 dalies reikalavimus.

Įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 ir 2 punktuose nurodyta: viešųjų interesų viršenybei užtikrinti asmenys, dirbantys valstybinėje tarnyboje, privalo: nešališkai, sąžiningai ir tinkamai atlikti tarnybines pareigas (1 p.); teisės aktų nustatyta tvarka ir priemonėmis vengti interesų konflikto ir elgtis taip, kad nekiltų abejonių, jog toks konfliktas yra (2 p.). Pagal Įstatymo 11 straipsnį, asmeniui, dirbančiam valstybinėje tarnyboje, draudžiama dalyvauti rengiant, svarstant ar priimant sprendimus arba kitaip paveikti sprendimus, kurie sukelia interesų konfliktą (1 d.). Prieš pradėdant tokio sprendimo rengimo, svarstymo ar priėmimo procedūrą arba pačios procedūros metu asmuo, dirbantis valstybinėje tarnyboje, privalo informuoti savo tiesioginį vadovą ar institucijos vadovo įgaliotą atstovą ir asmenis, kurie kartu dalyvauja sprendimo rengimo, svarstymo ar priėmimo procedūroje, apie esamą interesų konfliktą ir nusišalinti nuo dalyvavimo tolesnėje procedūroje. Institucijos vadovas ar jo įgaliotasis atstovas motyvuotu rašytiniu sprendimu gali nepriimti pareikšto nusišalinimo ir įpareigoti asmenį dalyvauti tolesnėje procedūroje (2 d.).

Teisėjų kolegijos nuomone, vykstant E. S. inicijuotam teismui ginčui dėl šmeižto, pareiškėjas, tikėtina, turėjo neigiamą nusistatymą E. S. atžvilgiu, neigiamą subjektyvų požiūrį, buvo suinteresuotas savo privačiais interesais – baudžiamosios bylos, kurioje buvo kaltinamas šmeižimu, baigtimi.

Teisėjų kolegijos vertinimu, bylos aplinkybės patvirtina, jog kilus privataus pobūdžio į teismą ginčą išsivysčiusiam ginčui tarp pareiškėjo ir E. S., kuri yra generalinio miškų urėdo B. S. dukra, pareiškėjas, jam pagal tarnybines funkcijas kilus būtinybei spręsti klausimus susijusius su Generaline miškų urėdija, savo tarnybines pareigas atliko netinkamai, nes nusišalino nuo šių klausimų sprendimo, dalyvavo priimant su urėdijos veikla susijusius sprendimus (prašė pateikti duomenis, nesudarinėti sutarčių, pasirašė VPT raštą Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnybai (toliau – FNTT) dėl nustatytų Viešųjų pirkimų įstatymo pažeidimų), nors tai kėlė abejonių dėl egzistuojančio interesų konflikto, pareiškėjo šališkumo. Taip buvo pažeistos Įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 ir 2 punktų ir 11 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatos.

Teisėjų kolegija su Komisijos argumentais sutiko ir ta apimtimi, kiek Sprendime konstatuota, kad pareiškėjas Įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 1 ir 2 punktų ir 11 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatas pažeidė ir tuo, jog priiminėjo sprendimus dėl VPT pozicijos teisme nagrinėjant bylą dėl E. S. atleidimo iš tarnybos ir prastovos paskelbimo. Šiuo aspektu pažymėta, jog viena vertus, vykstant teismui ginčui dėl šmeižimo tarp E. S. ir pareiškėjo, kaip privataus asmens, kita vertus, kituose teisminiuose ginčiuose dėl E. S. atleidimo iš VPT ir prastovos skelbimo pareiškėjui pasirašinėjant VPT teismui teikiamus procesinius dokumentus, t. y. formuojant ir pateikiant teismui VPT, kaip institucijos, poziciją šiuose ginčiuose, kyla abejonių dėl egzistuojančio interesų konflikto, pareiškėjo šališkumo tinkamai, sąžiningai atliekant tarnybines pareigas, todėl pareiškėjas turėjo nusišalinti, tačiau to nepadarė.

Pareiškėjas Komisijos Sprendimo neteisėtumą grindė ir procedūriniais pažeidimais.

Lietuvos Respublikos vyriausiosios tarnybinės etikos komisijos įstatymo (toliau – VTEK įstatymas) 26 straipsnis numato, jog pranešimas turi būti ištirtas ir pareiškėjui atsakyta per 3 mėnesius nuo pranešimo gavimo dienos (1 d.). Dėl pranešime nurodytų aplinkybių sudėtingumo, informacijos gausos ar skundžiamų veiksmų tęstinio pobūdžio VTEK šio straipsnio 1 dalyje nurodytą pranešimo ištyrimo terminą gali pratęsti

iki 6 mėnesių. Apie pranešimo tyrimo termino pratęsimą pareiškėjas informuojamas raštu (2 d.). VTEK įstatymo 28 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog tyrimas pradėdamas VTEK pirmininko ar jį pavaduojančio VTEK nario nurodymu arba VTEK sprendimu. Apie tyrimo pradžią per 5 darbo dienas nuo pranešimo gavimo dienos raštu informuojamas pareiškėjas, asmuo, kurio veika tiriama, ir valstybės ar savivaldybės institucijos, kurioje jis dirba, vadovas. VTEK įstatymo 29 straipsnio 1 dalis (redakcija, galiojusi Komisijos atlikto tyrimo ir Sprendimo priėmimo metu) numatė, jog VTEK, atlikusi tyrimą, priima motyvuotą sprendimą: 1) pripažinti, kad asmuo pažeidė Įstatymo, Valstybės politikų elgesio kodekso ar kito teisės akto, reglamentuojančio tarnybinės etikos ir elgesio normas, nuostatas; 7) sustabdyti tyrimą. Šio straipsnio 1 dalies 7 punkte nurodytas sprendimas sustabdyti tyrimą priimamas: 1) iki bus atlikti kitų įgaliotų institucijų ar įstaigų veiksmai, susiję su skundžiamo asmens veika; 2) jei asmuo, kurio pranešimas ar skundžiamais veiksmais tiriami, serga arba yra išvykęs, o jam nedalyvaujant neįmanoma priimti sprendimo (29 str. 2 d.).

Bylos medžiaga nustatyta, kad Seimo nario V. Ž. raštas dėl pareiškėjo veiklos Komisijoje gautas 2012 m. liepos 12 d., o E. S. – 2012 m. liepos 16 d. Komisijos Sprendimas priimtas 2013 m. gegužės 28 d. Duomenų, kad tyrimas buvo pratęstas byloje nėra. Taigi, remiantis anksčiau pacituotomis VTEK įstatymo nuostatomis, LVAT sutiko su argumentu, jog bendrasis 3 mėnesių terminas prašymui ištirti, skaičiuojamas nuo pranešimo gavimo Komisijoje dienos, buvo praleistas. Tačiau, įvertinusi bylos aplinkybes, teisėjų kolegija konstatavo, jog procedūrinės normos buvo pažeistos ta apimtimi, kad tyrimas buvo pradėtas ne iškart (per 5 darbo dienas) nuo pranešimų gavimo, o vėliau. Tyrimo terminą skaičiuojant nuo tyrimo pradžios (2012 m. rugsėjo 12 d.), įvertinus laiką, kai tyrimas buvo sustabdytas, laikyta, jog bendrasis 3 mėnesių tyrimo terminas nebuvo praleistas. Teisėjų kolegijos vertinimu, šis pažeidimas (tyrimo pradėjimas ne iškart gavus pranešimus, o atlikus papildomos informacijos rinkimo veiksmus) negali būti vertinamas kaip pakankamas pagrindas konstatuoti Komisijos Sprendimo neteisėtumą, nes tuo nebuvo pažeistas prašymo nagrinėjimo ir Sprendimo priėmimo objektyvumas. Akcentuota ir tai, jog cituotose VTEK įstatymo 26 ir 28 straipsnių nuostatose nustatyti terminai yra procesiniai, o ne naikinamieji (materialiniai).

2014 m. spalio 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵²⁵-1394/2014
Procesinio sprendimo kategorija 19

21. Bylos dėl bausmių vykdymo ir kardomojo suėmimo institucijų, įstaigų ir pareigūnų veiksmų ir sprendimų viešojo ar vidaus administravimo srityje

Dėl Europos kalėjimų taisyklių teisinės galios

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas savo skundą, be kita ko, grindė Europos Tarybos Ministrų Komiteto rekomendacijos šalims narėms Nr. R (2006) 2 „Dėl Europos kalėjimų taisyklių“ (toliau – ir Europos kalėjimų taisyklės) nuostatomis bei tikino, jog nacionaliniuose teisės aktuose įtvirtintas 3,6 kv. m minimalaus gyvenamojo ploto reikalavimas joms prieštarauja.

Šiuo aspektu teisėjų kolegija pažymėjo, jog Europos kalėjimų taisyklės nenustato gyvenamojo ploto normų kamerų tipo patalpoms. Be to, kaip yra išaiškinęs Europos Žmogaus Teisių Teismas, Europos kalėjimų taisyklės yra Europos Tarybos valstybėms narėms skirtos Ministrų Komiteto rekomendacijos dėl minimalių standartų, taikytinų laisvės atėmimo vietose. Valstybės raginamos remtis Europos kalėjimų taisyklėmis taikydamos savo įstatymus ir strategijas bei užtikrinti plačią jų sklaidą teisminėms institucijoms, įkalinimo įstaigų darbuotojams bei asmenims, kuriems atimta laisvė (žr. Europos Žmogaus Teisių Teismo 2013 m. liepos 9 d. sprendimo byloje *Tomas Varnas prieš Lietuvą*, pareiškimo Nr. 42615/06, 73 p.). Minėtas išaiškinimas bei pačių Europos kalėjimų taisyklių *ratione materiae* suponuoja, jog jos nėra teisiškai privalomos (angl. *legally binding*). Atsižvelgus į tai, pareiškėjo išdėstyti teiginiai atmesti kaip nepagrįsti.

2014 m. spalio 30 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁷⁵-1885/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2

Dėl kalinimo ploto normos pažeidimo konstatavimo

Pirmosios instancijos teismas nustatė, jog 56 pareiškėjo buvimo Šiaulių TI dienas jam nebuvo užtikrinta minimali gyvenamojo ploto norma, kuri pagal Kalėjimų departamento prie Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos direktoriaus 2010 m. gegužės 11 d. įsakymo Nr. V-124 „Dėl didžiausio tardymo izoliatoriuje ir areštiniame leidžiamų laikyti asmenų skaičiaus ir minimalaus ploto, tenkančio vienam asmeniui, tardymo izoliatoriaus ir areštinės kameroje nustatymo“ (toliau – ir Įsakymas) 1.3.1 punktą turėjo siekti

3,6 kv. m. Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog minėtu laikotarpiu vienam nurodytose kamerose laikytam asmeniui teko nuo 1,57 kv. m iki 3,158 kv. m. Šis teismas taip pat konstatavo, jog 77 pareiškėjo buvimo Šiaulių TI dienas gyvenamojo ploto viršutinė riba kameroje Nr. 51 buvo 3,72 kv. m, kas vertintina kaip „priartėjimas prie tos ribos, kai gali būti konstatuotas teisės aktų pažeidimas“. Ginčijamo sprendimo paskutinėje pastraipoje pirmosios instancijos teismas įtraukė minėtas 77 dienas į visą pažeidimo laikotarpį, konstatuodamas, jog minimali gyvenamojo ploto norma Šiaulių TI pareiškėjui nebuvo užtikrinama 133 dienas.

Apeliacinės instancijos teismas, patikrinęs bylą, su tokia pirmosios instancijos teismo pozicija nesutiko. Anot teisėjų kolegijos, „priartėjimo prie tos ribos, kai gali būti konstatuotas teisės aktų pažeidimas“ išskyrimas pažeidžia trečiojo negalimo dėsnį (lot. – *tertium non datur*), nes įveda papildomą kategoriją, kuri nėra aktuali konstatuojant teisės aktų pažeidimą arba jo nebuvimą. Pagal minėtąjį formaliosios logikos dėsnį, atsižvelgiant į Įsakymo 1.3.1 punkte įtvirtintą konkrečią minimalią gyvenamojo ploto normą vienam asmeniui tardymo izoliatorių kameroje, pažeidimą galima arba konstatuoti (kai vienam asmeniui tenkantis plotas yra žemiau 3,6 kv. m ribos), arba jo nepripažinti (kai vienam asmeniui tenkantis plotas atitinka arba yra aukščiau 3,6 kv. m ribos). Todėl, teisėjų kolegijos vertinimu, pirmosios instancijos teismo sprendimo motyvacija šioje bylos plotmėje yra klaidinga. Minėtos kategorijos išskyrimas galėtų būti pagrįstas ne konstatuojant teisės aktų pažeidimą, kaip privalomąją sąlygą viešajai atsakomybei kilti, o kaip šalutinis argumentas, kurį pasitelkiant vertinamas pareiškėjo laikymo sąlygų visetas.

2014 m. spalio 30 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁷⁵-1923/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2

Dėl valstybės finansinių sunkumų kaip neturtinės žalos dydžio nustatymo kriterijaus

Teisėjų kolegija, įvertinusi byloje nustatytas aplinkybes, pažeidimo mastą, šio pažeidimo trukmę ir intensyvumą, atsižvelgusi į valstybės ekonomines darbo užmokesčio ir gyvenimo lygio sąlygas (minimalios mėnesinės algos, pensijų ir kitų socialinių išmokų dydžius, valstybės skolinius išsipareigojimus ir pan.), į tai, kad nors sunki ekonominė padėtis baigėsi 2013 m., sunki finansinė padėtis valstybėje dar nesibaigė (tai *inter alia* parodo ir 2014 m. numatomas 1,9 proc. BVP deficitas), į tai, kad pareiškėjas netinkamo kalinimo metu į Plungės areštinę su skundais nesikreipė, taip pat vadovaudamasi sąžiningumo, teisingumo ir protingumo kriterijais, nusprendė, kad nagrinėtu atveju 3 500 Lt laikytina adekvačia suma pareiškėjo patirtai dvasinei skriaudai dėl netinkamų kalinimo sąlygų atlyginti.

2014 m. spalio 30 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁷⁵-1881/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2

Taip pat žr. 2014 m. spalio 30 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A⁵⁷⁵-1703/2014.

Dėl neturtinės žalos, patirtos Laisvės atėmimo vietų ligoninėje

Apžvelgiamoje administracinėje byloje ginčas kilo dėl 6 600 Lt neturtinės žalos atlyginimo, kurią pareiškėjas kildino iš to, kad jam Laisvės atėmimo vietų ligoninėje nebuvo užtikrintos tinkamos gyvenimo ir gydymo sąlygos.

Išnagrinėjusi aktualias kilusio ginčo faktines aplinkybes, teisėjų kolegija pažymėjo, kad pareiškėjo gydymas perpildytose kamerose nebuvo vienkartinis ar trumpalaikis, o buvo tęstinis, jo trukmė pakankamai ilga (95 paros). Vienam asmeniui tenkantis plotas visada neatitiko Pataisos įstaigų vidaus tvarkos taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2003 m. liepos 2 d. įsakymu Nr. 194 (redakcija nuo 2010 m. balandžio 30 d.) (toliau – ir Taisyklės), 111.4 punkte nustatytos vertės (t. y. 5,1 kv. m) ir siekė 1,93–3,79 kv. m. Palatų plotas, be kita ko, buvo užstatytas lovomis ir kitais buitinais reikmenimis. Taigi iš tiesų pareiškėjui tenkantis plotas buvo itin mažas, jis beveik neturėjo laisvos vietos, kurioje galėtų judėti, todėl tam tikrais laikotarpiais pareiškėjo teisė į minimalų plotą buvo ženkliai pažeista. Be to, teisėjų kolegija atkreipė dėmesį ir į tai, kad nurodytoms aplinkybėms vertinti svarbi pareiškėjo galimybė laisvai judėti būnant Laisvės atėmimo vietų ligoninėje, tačiau šiuo aspektu atsakovas pagrįstų argumentų nepateikė. Taigi nors byloje nebuvo duomenų, kad nagrinėjamu atveju būtent gydymas pažeidžiant nustatytą minimalaus ploto reikalavimą ar kitus teisės aktų reikalavimus pareiškėjui sukėlė sveikatos sutrikimus, atsižvelgiant į minėtas aplinkybes ir gana ilgą minimalaus vienam asmeniui palatoje tenkančio ploto neužtikrinimo trukmę, konstatuota, jog toks pažeidimas sudarė prielaidas patirti pareiškėjui neigiamus išgyvenimus, sukėlė jam

dvasines kančias bei nepilnavertiškumo jausmą. Dėl šių priežasčių teisėjų kolegija darė išvadą, kad pareiškėjo teisių pažeidimas buvo pakankamai intensyvus, todėl laikytinas Konvencijos 3 straipsnio pažeidimu. Pažymėta ir tai, kad Laisvės atėmimo vietų ligoninė yra gydymo įstaiga, kurioje ypač svarbu užtikrinti tinkamas higienos ir pacientų laikymo sąlygas. Atsižvelgusi į tai, teisėjų kolegija darė išvadą, kad šiuo atveju teisės aktų reikalavimus atitinkančių gydymosi sąlygų nesudarymas tiesiogiai lėmė pareiškėjui fizinius nepatogumus, neigiamus dvasinius išgyvenimus bei sudarė pagrindą priteisti neturtinės žalos atlyginimą.

2014 m. spalio 6 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁸⁵⁸-566/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2

35. Bylos, susijusios su vietos savivalda

35.2. Bylos dėl vietos savivaldos administracinės priežiūros santykiu

Dėl Švietimo, kultūros ir sporto departamento reguliavimo sričiai priskirtų ugdymo įstaigų gautų paramos, 2 procentų ir kitų lėšų apskaitos ir naudojimo tvarkos aprašo teisėtumo

Byloje ginčas kilo dėl Vilniaus miesto savivaldybės administracijos direktoriaus įsakymo, kuriuo patvirtintas Švietimo, kultūros ir sporto departamento reguliavimo sričiai priskirtų ugdymo įstaigų gautų paramos, 2 procentų ir kitų lėšų apskaitos ir naudojimo tvarkos aprašas (toliau – ir Aprašas), teisėtumo.

LVAT teisėjų kolegija nustatė, kad ginčijamas Aprašas yra poįstatyminis teisės aktas, todėl siekiant atskleisti jame įtvirtintų nuostatų esmę bei prasmę būtina vadovautis aukštesnės galios teisės aktais, kurie yra nukreipti į aptariamų santykių teisinį reguliavimą. Lietuvos Respublikos buhalterinės apskaitos įstatymo 21 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog už apskaitos organizavimą pagal šio įstatymo reikalavimus atsako ūkio subjekto vadovas. Šis asmuo taip pat atsako už teisingos, tikslios, išsamios ir laiku pateiktos informacijos apie ūkinius įvykius ir ūkines operacijas pateikimą vyriausiajam buhalteriiui (buhalteriui) arba apskaitos paslaugas teikiančiam įmonei, arba apskaitos paslaugas savarankiškai teikiančiam asmeniui (Buhalterinės apskaitos įstatymo 14 str. 2 d.).

Pagal Lietuvos Respublikos biudžetinių įstaigų įstatymo 4 straipsnio 2 dalį iš savivaldybės biudžeto išlaikomos biudžetinės įstaigos savininko teises ir pareigas įgyvendina savivaldybės taryba. To paties įstatymo 10 straipsnio 3 dalyje reglamentuota, jog šio straipsnio 2 dalies 3 punkte nurodytas lėšas iš valstybės biudžeto arba iš Valstybinio socialinio draudimo fondo, Privalomojo sveikatos draudimo fondo biudžetų ir kitų valstybės pinigų fondų išlaikoma biudžetinė įstaiga naudoja Vyriausybės, o iš savivaldybės biudžeto išlaikoma biudžetinė įstaiga – savivaldybės tarybos nustatyta tvarka. LVAT pabrėžė, kad įstatymų leidėjui minėtame įstatyme įtvirtinus, jog Biudžetinių įstaigų įstatymo 10 straipsnio 2 dalies 3 punkte nurodytų kitų teisėtai gautinų lėšų naudojimo tvarką nustato savivaldybės taryba, nagrinėjamu atveju savivaldybės administracijos direktorius, priimdamas ginčijamą įsakymą, peržengė savo kompetencijos ribas.

Teisėjų kolegija taip pat pažymėjo, jog Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo 3 straipsnio 1 punkte įtvirtinta, kad viešojo administravimo subjektai savo veikloje vadovaujasi įstatymo viršenybės principu. Šis principas reiškia, kad viešojo administravimo subjektų įgaliojimai atlikti viešąjį administravimą turi būti nustatyti teisės aktuose, o veikla turi atitikti šiame įstatyme išdėstytus teisinius pagrindus. Administraciniai aktai, susiję su asmenų teisių ir pareigų įgyvendinimu, visais atvejais turi būti pagrįsti įstatymais. Byloje konstatuota, jog patvirtindamas Aprašą, kuriuo nustatyti savivaldybės biudžetinėms įstaigoms privalomi buhalterinės apskaitos organizavimo reikalavimai, Vilniaus miesto savivaldybės administracijos direktorius šio principo nepaisė.

Remiantis Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 4 straipsnio 6 punktu, vienas iš pagrindinių vietos savivaldos organizavimo ir funkcionavimo principų yra savivaldybės veiklos ir savivaldybės institucijų priimamų sprendimų teisėtumas. Savivaldybės institucijų ir kitų savivaldybės viešojo administravimo subjektų veikla ir visais jų veiklos klausimais priimti sprendimai turi atitikti įstatymų ir kitų teisės aktų reikalavimus. LVAT darė išvadą, kad Vilniaus miesto savivaldybės administracijos direktoriaus įsakymu patvirtintas Aprašas taip pat prieštarauja Vietos savivaldos įstatymo 4 straipsnio 6 punkte įtvirtintam teisėtumo principui.

2014 m. spalio 23 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁶⁶²-1976/2014
Procesinio sprendimo kategorija 35.2

37. Bylos, susijusios su Europos Sąjungos teisės ir tarptautinės teisės aktu taikymu

37.1. Bylos, susijusios su Europos Sąjungos teisės taikymu

Dėl reikalavimo ženklinti tauriųjų metalų gaminius valstybinėje įgaliotoje ir nepriklausomoje prabavimo institucijoje prabavimo ženklais, kuriuose nurodoma praba būtų suprantama Lietuvos vartotojams

Nagrinėjamoje byloje ginčas iš esmės buvo kilęs dėl Lietuvos prabavimo rūmų pareiškėjui duoto privalomojo nurodymo – aukso gaminius, kuriais prekiaavo pareiškėjas, paženklinti valstybinėje įgaliotoje ir nepriklausomoje prabavimo institucijoje prabavimo ženklais, kurie atitiktų Lietuvos Respublikoje galiojančių teisės aktų reikalavimus. Byloje nustatyta, kad atsakovo pareigūnai atliko pareiškėjo patikrinimą, kurio metu nustatė, kad dalis iš Lenkijos importuotų aukso gaminių neatitiko nacionalinėje teisėje nustatytų reikalavimų, nes ant šių gaminių Lenkijos kompetentingų institucijų išspausť prabos ženklas (kario galvos simbolis su išpaustu arabišku skaitmeniu „3“) neatitiko Tauriųjų metalų ir brangakmenių valstybinės priežiūros įstatymo 17 straipsnio 2 dalies 2 punkto (2010 m. sausio 21 d. įstatymo Nr. XI-669 redakcija) reikalavimų, tam, kad šiais gaminiiais būtų galima prekiauti Lietuvoje jų papildomai nepaženklus kompetentingoje institucijoje. Tokį vertinimą lėmė tai, kad šiame Lenkijos prabos ženkle esantis (pavaizduotas) vienas arabiškas skaitmuo „3“ nepatvirtino (neparodė) santykinio tauriųjų metalų kiekio lydinio masės tūkstantyje dalių, kaip to reikalauja minėtas įstatymas. Iš tiesų pagal Lietuvos teisę, tam, kad būtų pripažintas kitų Europos Sąjungos valstybių narių kompetentingų (kontroliuojančių) institucijų ženklinimas, išpaustame prabos ženkle turi būti nurodyta tauriojo metalo praba, išreikšta arabiškais skaičiais ir rodanti šio metalo dalių skaičių lydinio masės tūkstantyje dalių.

Kadangi ginčo aukso gaminiuose papildomai pareiškėjas (t. y. ne kompetentinga institucija) buvo papildomai išpaudęs tris arabiškus skaitmenis „585“ atitinkančią gaminių prabą, rodančią šio metalo dalių skaičių lydinio masės tūkstantyje dalių, apžvelgiamoje byloje išplėstinei teisėjų kolegijai kilo abejonių dėl ginčo teisiniams santykiams taikytino nacionalinio teisinio reglamentavimo atitikties Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – ir SESV) 34 straipsnio, draudžiančio kokybinius laisvo prekių tarp Europos Sąjungos valstybių narių judėjimo ribojimus, reikalavimams. Ši LVAT abejonė buvo patvirtinta gavus Teisingumo Teismo 2014 m. sausio 16 d. sprendimą byloje *Juvelta* (C-481/12), priimtą pagal apžvelgiamoje byloje pateiktą prašymą priimti prejudicinį sprendimą.

Šiame sprendime Teisingumo Teismas konstatavo, kad valstybė narė negali reikalauti iš naujo ženklinti prekes, importuotas iš kitos valstybės narės, kur jomis buvo teisėtai prekiaujama ir jos buvo paženklintos laikantis tos valstybės teisės aktų, jeigu pradinio prabavimo ženklo, kad ir kokia būtų jo forma, turinys yra lygiavertis tam, kurio reikalaujama importo valstybėje narėje, ir suprantamas šios valstybės vartotojams. Siekiant nustatyti, ar nurodant prabą valstybės narės teisės aktuose nenumatyta forma šios valstybės vartotojams suteikiama lygiavertė ir suprantama informacija, reikia atsižvelgti į vidutinio, pakankamai informuoto ir protingai pastabaus bei nuovokaus vartotojo preziumuojamus lūkesčius (žr. minėto sprendimo byloje *Juvelta* 22 ir 23 p.).

Byloje nebuvo ginčo, kad pareiškėjo aukso gaminiai buvo paženklinti Lenkijos prabavimo ženklu, kuriame nurodytas arabiškas skaitmuo „3“ yra skirtas žymėti aukso gaminius, kurių praba, išreikšta tauriojo metalo dalių skaičiumi lydinio masės tūkstantyje dalių, yra 585. Taigi, aptariamu skaitmeniu „3“ perteikiama informacija, kiek tai susiję su Lenkijoje paženklintais tauriųjų metalų gaminiiais, buvo lygiavertė nurodomai skaitmeniu „585“, esančiu prabavimo ženkle, kurį uždeda atsakovas Lietuvoje. LVAT išplėstinė teisėjų kolegija pripažino, kad toks prabos žymėjimas, t. y. arabišku skaičiumi „3“, yra naudojamas tik Lenkijos Respublikoje, šio žymėjimo reikšmė yra nustatyta šios valstybės narės nacionalinėje teisėje, todėl pagrįstai manytina, jog jis nėra suprantamas paprastam, pakankamai informuotam ir protingai pastabiam bei nuovokiam Lietuvos vartotojui.

Tačiau taip pat buvo priminta, kad nors ginčo teisiniams santykiams taikytinų nacionalinių nuostatų ribojamąjį poveikį prekių judėjimui galima pateisinti siekiu užtikrinti veiksmingą Lietuvos vartotojų apsaugą, suteikiant jiems suprantamos informacijos apie į Lietuvą importuotų tauriųjų metalų gaminių prabą, toks pateisinimas priimtinas, tik jei šis reguliavimas yra proporcingas juo siekiamam tikslui. Taigi, kaip pažymėjo Teisingumo Teismas minėto sprendimo byloje *Juvelta* 30 punkte, reikia išnagrinėti, ar minėtas tikslas gali būti pasiektas prekybą tauriųjų metalų gaminiiais Sąjungoje mažiau ribojančiomis priemonėmis, nei minėtu reguliavimu numatyta pareiga ženklinti nauju prabavimo ženklu importo valstybėje narėje. Pastaruoju aspektu apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija pastebėjo, kad apžvelgiamoje byloje taip pat nustatyta, kad be aptarto Lenkijos prabos ženklo, ginčo aukso gaminiai buvo paženklinti papildomu ir savarankišku ženklu – trimis arabiškais skaitmenimis „585“, kas atitinka aukso gaminių prabą, išreikštą tauriojo metalo dalių skaičiumi lydinio masės tūkstantyje dalių. Kaip pripažino Teisingumo Teismas

minėtame sprendime byloje *Juvelta*, tokiu papildomu ženkliniu pasiekiamas tikslas pateikti Lietuvos vartotojams suprantamą informaciją apie aukso gaminių prabą ir kad jis yra tauriųjų metalų gaminių judėjimą Sąjungoje mažiau ribojanti priemonė, nei minėtame įstatyme nustatyta pareiga ženklinti nauju prabavimo ženklu, su sąlyga, kad tokiu ženkliniu teikiama informacija atitinka nurodomąją prabavimo ženkle, kuriuo tokius gaminius ženklina jų eksporto valstybės narės įgaliojanti nepriklausoma prabavimo priežiūros institucija. Šiuo aspektu išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, jog byloje nebuvo duomenų, kad ši sąlyga dėl ženklavimo teisingumo ginčo atveju nebūtų tenkinama.

Be to, be aptarto papildomo ženklavimo, gali būti taikomos kitos priemonės, kurių pakanka norint užtikrinti veiksmingą vartotojų apsaugą, kaip antai importo valstybės narės nepriklausomos prabavimo priežiūros institucijos patvirtintų atitikmens lentelių, informuojančių vartotojus apie kitų valstybių narių naudojamus prabavimo ženklus ir jų atitikmenį šioje valstybėje narėje, privalomas buvimas iš kitų valstybių narių atvežtų tauriųjų metalų gaminių pardavimo vietoje arba pareiga tvirtinti prie šių gaminių etiketę, kurioje būtų minima visa pagal šios valstybės narės teisės aktus reikalaujama informacija.

Įvertinusi ginčo aukso gaminių ženklimą kaip visumą, išplėstinė teisėjų kolegija pripažino, jog jame (ženklime), nors ir neatitinkant nacionalinės teisės reikalavimų, iš esmės skundžiamų administracinių aktų priėmimo metu buvo pateikta teisinga ir Lietuvos vartotojams suprantama informacija apie gaminyje naudoto tauriojo metalo prabą. Todėl, remiantis prieš tai išdėstytu teisės aiškinimu, buvo pripažinta, kad reikalavimas, jog Lietuvos vartotojams suprantamas ženklavimas apie tauriojo metalo prabą būtų pateikiamas pagal nacionalinės teisės reikalavimus, tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė šioje byloje, suponuoti SESV 36 straipsnio pažeidimą.

Paisydama reikalavimo užtikrinti Europos Sąjungos teisės veiksmingumą, LVAT išplėstinė teisėjų kolegija atsisakė taikyti SESV prieštaraujančias nacionalinės teisės nuostatas ir panaikino apžvelgiamoje byloje ginčytus administracinius aktus.

2014 m. spalio 6 d. išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas administracinėje byloje Nr. A⁶⁰²-22/2014
Procesinio sprendimo kategorija 38

38. Kitos bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo ar vidaus administravimo srityje

Dėl smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimui skirtų lėšų pervedimo ne tiesiogiai asmeniui, o antstoliui

Apžvelgiamoje byloje nagrinėtas ginčas dėl atsakovo Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos veiksmų teisėtumo, kuriais lėšos, skirtos kompensuoti žalą, kurią patyrė pareiškėjas dėl smurtinio nusikaltimo, pervedtos ne į pastarojo nurodytą sąskaitą, o į antstolių G. P. ir A. B. sąskaitas, pagal jų pateiktus patvarkymus. Pareiškėjas iš esmės siekė, kad lėšos būtų pervedtos į jo nurodytą sąskaitą, tuo tikslu prašė įpareigoti atsakovą šias lėšas sugrąžinti iš antstolių depozitinių sąskaitų bei pervedti į jo nurodytą sąskaitą.

Apeliacinės instancijos teismas pažymėjo, kad Lietuvos Respublikos smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymo 13 straipsnio 4 dalyje nustatyta, jog vykdant sprendimus kompensuoti smurtiniais nusikaltimais padarytą žalą, lėšos pervedamos į asmens, nurodyto sprendime, sąskaitą banke arba jam išmokamos grynaisiais pinigais. Pasak teismo, iš šios teisės normos matyti, kad joje yra įtvirtinta bendro pobūdžio taisyklė, pagal kurią lėšos skirtos kompensuoti smurtiniais nusikaltimais padarytą žalą paprastai turi būti pervedamos į asmens, nurodyto sprendime, sąskaitą banke arba išmokamos grynaisiais pinigais. Pagal Lietuvos Respublikos antstolių įstatymo 2 straipsnio 1 dalį, antstolis – tai valstybės įgaliojantis asmuo, kuriam valstybė suteikia vykdomųjų dokumentų vykdymo, faktinių aplinkybių konstatavimo, dokumentų perdavimo ir kitas įstatymų nustatytas funkcijas. Šių antstoliui priskirtų funkcijų įgyvendinimo sąlygos ir tvarka yra detalizuotos Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekse bei kituose teisės aktuose. Pagal Civilinio proceso kodekso 585, 624 straipsnius antstoliui, atliekant jam priskirtas vykdomųjų dokumentų vykdymo funkcijas, suteikta teisė išieškoti pagal vykdomuosius dokumentus nukreipti ne tik tiesiogiai į skolininko lėšas ir turtą, bet ir išieškoti nukreipti į kitus asmenis, pas kuriuos yra skolininkui priklausančios lėšos ir turtas, uždraudžiant šiems asmenims perduoti skolininkui pinigus.

Teisėjų kolegija pažymėjo, kad iš aptarto teisinio reguliavimo matyti, jog tais atvejais, kai atsakovui, kaip nukentėjusių nuo nusikaltimų asmenų fondo administratoriui, pateikiamas atitinkamas antstolio patvarkymas dėl lėšų, kurias numatyta išmokėti asmeniui žalai atlyginti, pervedimo ne į šio asmens sąskaitą, o į antstolio nurodytą sąskaitą, yra susiduriama su teisės normų konkurencija, t. y., susiduriama su problema,

kuri iš paminėtų teisės normų turi būti taikoma, ar Smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymo 13 straipsnio 4 dalis, ar Civilinio proceso kodekso 585, 624 straipsniai.

Byloje nagrinėjamu atveju bendroji teisės norma yra Smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymo 13 straipsnio 4 dalis, o specialioji – Civilinio proceso kodekso 585, 624 straipsniai. Smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymo 13 straipsnio 4 dalyje yra įtvirtinta tik bendro pobūdžio taisyklė dėl lėšų pervedimo į asmens sąskaitą, o Civilinio proceso kodekso 585, 624 straipsniuose aptariami ir kiti asmeniui priklausančių lėšų likimo variantai. Toks šių teisės normų pobūdis lemia, kad atsakovas byloje nagrinėjamu atveju turėjo vadovautis ne Smurtiniais nusikaltimais padarytos žalos kompensavimo įstatymo 13 straipsnio 4 dalimi, o Civilinio proceso kodekso 585, 624 straipsniais, t. y. vykdyti jam privalomus antstolių patvarkymus. Teismas padarė išvadą, kad atsakovas, atsisakydamas tenkinti pareiškėjo reikalavimus – sugrąžinti lėšas iš antstolių depozitinių sąskaitų bei pervesti į pareiškėjo nurodytą sąskaitą – veikė pagal teisės aktų reikalavimus.

2014 m. spalio 21 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-944/2014
Procesinio sprendimo kategorija 38; 59

II. Administracinių bylų teisena

59. Teismo išlaidos

Dėl teisės į bylinėjimosi išlaidas, patirtas konkrečioje byloje, kurioje prašoma šias išlaidas priteisti

Nagrinėjamoje byloje keltas bylinėjimosi išlaidų priteisimo pareiškėjui pagrįstumo klausimas. Apeliacinės instancijos teismas, be kitų klausimų, nagrinėjo ir dalies bylinėjimosi išlaidų ryšį su byla, kurioje prašoma priteisti šias išlaidas. Byloje, kurioje prašoma priteisti bylinėjimosi išlaidas, atsakovas Palangos savivaldybės administracija geruoju tenkino prašymą.

Teismas pažymėjo, kad kiek tai susiję su prašomomis priteisti bylinėjimosi išlaidomis dėl prašymo Palangos miesto savivaldybės administracijos direktorei bei Vyriausybės atstovei Klaipėdos apskrityje dėl Palangos miesto savivaldybės administracijos direktoriaus įsakymo panaikinimo rengimo, Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2004 m. balandžio 2 d. įsakymu Nr. 1R-85 patvirtintos Rekomendacijos dėl civilinėse bylose priteisiamo užmokesčio už advokato ir advokato padėjėjo teikiamą pagalbą (paslaugas) maksimalaus dydžio (toliau – ir Rekomendacijos) numato koeficientus už pareiškimą spręsti ginčą ne teisme, jeigu toliau byla nagrinėjama teisme (Rekomendacijų 8.1 p.). Todėl tais atvejais, kai kokia nors teikta paslauga nenumatyta Rekomendacijose, priteistino užmokesčio dydis nustatomas kaip už analogiškas teises paslaugas, numatytas Rekomendacijose. Tačiau bylinėjimosi išlaidos turi būti susijusios su nagrinėta byla. Priteisiant atitinkamas bylinėjimosi išlaidas teismas turi nustatyti konkrečių išlaidų ryšį su nagrinėta administracine byla ir pripažinti ar atsisakyti jas pripažinti atlygintomis išlaidomis. Nagrinėjamu atveju atsižvelgus į pateikto rengto prašymo pobūdį darytina išvada, jog rengiant nurodytą prašymą patirtos išlaidos negali būti priskiriamos prie Rekomendacijų 8.1 punkte nurodytų išlaidų, be to, jos savaime negali būti vertinamos kaip išlaidos, patirtos nagrinėjant šią administracinę bylą ar su ja susijusios. Atitinkamai, vadovaujantis teisingumo, protingumo principais, šios bylinėjimosi išlaidos pareiškėjui nepriteistinos. Šių išlaidų priteisimas iš atsakovo būtų nesąžiningas įvardintos šalies atžvilgiu.

2014 m. spalio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁸⁵⁸-1043/2014
Procesinio sprendimo kategorija 59

63. Skundas

63.1. Skundo samprata, skundo elementai (pagrindas ir dalykas), skundų rūšys

Dėl įrodymų nepateikimo, kaip pagrindo atsisakyti priimti skundą

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas kreipėsi į teismą, prašydamas priteisti iš Lietuvos valstybės, atstovaujamos Viešojo saugumo tarnybos prie Vidaus reikalų ministerijos, jam 30 000 Lt neturtinei žalai atlyginti. Vilniaus apygardos administracinis teismas kelis kartus nutartimis nustatė pareiškėjui terminą skundo trūkumams pašalinti, tačiau skundžiama 2014 m. rugpjūčio 13 d. nutartimi laikė pareiškėjo skundą nepaduotu, konstatuodamas, kad nei pirminiame, nei patikslintame skunde pareiškėjas nenurodė konkretaus

laikotarpio, kada įvyko su neturtinės žalos atsiradimu siejamos aplinkybės, kiek kartų, kur ir kokiomis transporto priemonėmis jis buvo konvojuojamas, nepateikė žalos dydį pagrindžiančių įrodymų.

LVAT pažymėjo, jog pagal ABTĮ 23 straipsnio 2 dalies 6 ir 7 punktus kiekviename skunde pareiškėjas privalo nurodyti savo skundo elementus. Skundo sudedamosios dalys yra: skundo dalykas – pareiškėjo reikalavimas, ir pagrindas – aplinkybės, kuriomis pareiškėjas grindžia savo reikalavimą, ir šias aplinkybes patvirtinantys įrodymai. Paminėtos teisės normos užtikrina, kad administracinės bylos iškėlimo stadijoje teismui bus pateikta minimaliai būtina informacija ir įrodymai, leidžiantys preliminariai nustatyti ginčo dalyką ir pagrindą bei kitas aplinkybes, kurios yra reikšmingos sprendžiant skundo priėmimo klausimą.

Teisėjų kolegija konstatavo, kad pirmosios instancijos teismo 2014 m. gegužės 26 d. nutartyje atliktas pareiškėjo skundo turinio vertinimas, jog šis skundas neatitinka esminių šiam dokumentui keliamų reikalavimų, yra nepagrįstas ir neteisingas. Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai pasinaudojo skundo trūkumų šalinimo institutu, nes, įvertinus pareiškėjo pateiktą teismui skundą, matyti, kad jame nurodytos pagrindinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas žalos atlyginimo reikalavimas: nurodyta, su kokiais neteisėtais veiksmais siejamas reikalavimas; laikotarpis, kada atlikti neteisėti veiksmai; konkretizuota, kokią žalą patyrė pareiškėjas, ir prašomos atlyginti žalos dydis. Taigi, teisėjų kolegijos vertinimu, pareiškėjo pateiktas skundas atitiko ABTĮ nustatytus reikalavimus, jame buvo suformuluotas tiek skundo dalykas, tiek pagrindas, todėl pirmosios instancijos teismas galėjo spręsti skundo priėmimo klausimą ir nustatyti procesinių prielaidų kreiptis į teismą buvimą.

Pažymėta, kad pirmosios instancijos teismas taip pat konstatavo, jog pareiškėjas turėjo pateikti įrodymus, kuriais grindžiamas skundas. Vienu iš skundo trūkumų buvo laikoma tai, kad pareiškėjas nepateikė jokių rašytinių įrodymų, kuriais grindžiamas reikalavimas, kad teismas išreikalauja tik tuos įrodymus, kurių šalis negali gauti (ABTĮ 68 str. 1 d. 4 p.). Apeliacinio teismo teisėjų kolegija nesutiko su tokiu pirmosios instancijos teismo pateiktu ABTĮ normų aiškinimu. Teismas negalėtų skundo trūkumų grįsti tik įrodymų nepateikimu. Jei pareiškėjo skunde nebūtų pateikta pakankamai įrodymų, teismas tokį skundą galėtų laikyti nepagrįstu ir jį atmesti, remiantis ABTĮ 88 straipsnio 1 punktu. Tačiau skundo priėmimo stadijoje teismas nevertina pareiškėjo įrodymų pagrįstumo ir negali atsakyti jį priimti remiantis vien tuo, kad skundas nepagrįstas įrodymais.

Teisėjų kolegija konstatavo, kad pirmosios instancijos teismas skundžiamoje nutartyje nepagrįstai nutarė laikyti pareiškėjo skundą nepaduotu, remiantis nustatytais skundo trūkumais, todėl Vilniaus apygardos administracinio teismo 2014 m. rugpjūčio 13 d. nutartį naikino, pareiškėjo atskirąjį skundą tenkino iš dalies, skundo priėmimo klausimą pirmosios instancijos teismui perdavė nagrinėti iš naujo.

2014 m. spalio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁶⁰²-1061/2014
Procesinio sprendimo kategorija 63.1; 81

63.2. Skundo priėmimas

Dėl reikalavimų asmens parašui, paduodant teismui procesinį dokumentą

Byloje ginčijama Klaipėdos apygardos administracinio teismo 2014 m. balandžio 4 d. nutartis, kuria skundas laikytas nepaduotu ir gražintas pareiškėjui. Ši nutartis priimta konstatavus, kad pareiškėjas nepašalino Klaipėdos apygardos administracinio teismo 2014 m. kovo 10 d. nutartyje nustatytų skundo trūkumų – tinkamai pasirašyti skundą ir suformuluoti reikalavimą bei pateikti reikiamą skundo su priedais egzempliorių (kopijų) skaičių.

LVAT teisėjų kolegija, be kita ko, pažymėjo, jog ABTĮ 23 straipsnio 3 dalis nustato, kad skundą (prašymą) pasirašo pareiškėjas ar jo atstovas. Nagrinėjamu atveju pareiškėjas pasirašė skundą. Skundo pabaigoje yra G. K. parašas – „(duomenys neskelbtini)“. Būtent taip yra pasirašyti ir kiti šioje administracinėje byloje esantys dokumentai (patvirtinimas ir pareiškimas apie nutarties kopijos gavimą, atskirasis skundas). Teisėjų kolegija pabrėžė, kad ABTĮ taikymo požiūriu parašo rekvizito paskirtis – identifikuoti procesinį dokumentą pasirašantį asmenį. Nekyla jokių abejonių dėl paties G. K. pasirašymo fakto. Be to, nėra įpareigojančių teisės aktų, nustatančių reikalavimus asmens parašui. Vadinasi, pirmosios instancijos teismas nepagrįstai nustatė šį skundo trūkumą.

LVAT ginčijamą pirmosios instancijos teismo nutartį naikino, o skundo priėmimo klausimą perdavė šiam teismui nagrinėti iš naujo.

2014 m. spalio 1 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS¹⁴³-666/2014

Procesinio sprendimo kategorija 63.2

63.3. Atsisakymas priimti skundą

63.3.1. kai skundas (prašymas) nenagrinėtinas teismu

Dėl savivaldybės komisijos medžiojamųjų gyvūnų padarytai žalai apskaičiuoti miško apžiūros akto, kaip administracinės bylos dalyko

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo, ar pirmosios instancijos teismas skundžiama nutartimi pagrįstai atsisakė priimti pareiškėjos skundą su reikalavimu panaikinti atsakovo Ukmergės rajono savivaldybės komisijos medžiojamųjų gyvūnų padarytai žalai apskaičiuoti (toliau – ir Komisija) 2014 m. rugpjūčio 12 d. miško apžiūros aktą Nr. 1 (toliau – ir Aktas). Skundžiamą nutartį teismas motyvavo tuo, kad ginčijamas Aktas nėra savarankiškas administracinis aktas, jis yra tik tarpinis dokumentas, kuris pats savaime nesukelia pareiškėjai jokių teisinių pasekmių, todėl nenagrinėtas teismų administracinio proceso tvarka (ABTĮ 37 str. 2 d. 1 p.).

Lietuvos Respublikos medžioklės įstatymo 18 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta, kad „laisvėje gyvenančių medžiojamųjų gyvūnų padarytą žalą pagal Aplinkos ir Žemės ūkio ministerijų patvirtintą Medžiojamųjų gyvūnų padarytos žalos žemės ūkio pasėliams, ūkiniams gyvūnams ir miškui apskaičiavimo metodiką apskaičiuoja atitinkamos savivaldybės administracijos direktoriaus sudaryta nuostolių skaičiavimo komisija“, o 6 dalyje pažymėta, jog „lėšos už laisvėje gyvenančių medžiojamųjų gyvūnų padarytą žalą turi būti sumokėtos per vieną mėnesį nuo žalos dydžio apskaičiavimo dienos. Šalis, nesutinkanti su apskaičiuotu žalos dydžiu, turi teisę Administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka nuostolių skaičiavimo komisijos sprendimą apskųsti teismui.“

Iš minėtų įstatymo nuostatų teisėjų kolegija darė išvadą, kad nuostolių skaičiavimo komisija, vykdydama savo funkcijas, turi atlikti gyvūnų padarytos žalos apskaičiavimo procedūrą ir jos rezultatus įforminti galutiniu savo sprendimu, kuriame nurodyta, koku teisiniu pagrindu veikia kompetentinga institucija, kokios faktinės aplinkybės nustatytos, kokios teisės normos nulemia atitinkamos žalos apskaičiavimą, ar nėra išimčių, šalinančių žalos atlyginimą. Jei tokios išimtys yra, apie tai sprendime pažymima bei pridedami patvirtinantys įrodymai. Būtent toks nuostolių skaičiavimo komisijos sprendimas yra teisinės pasekmės suinteresuotiems asmenims sukeliantis aktas, kuris gali būti skundžiamas teismui. Vertindamas tokio sprendimo teisėtumą, teismas kartu turi įvertinti ir šio sprendimo priėmimo procedūros metu atliktų veiksmų ar priimtų tarpinių (procedūrinių) aktų teisėtumą.

Nagrinėjamu atveju nustatyta, kad pareiškėjos ginčijamame Akte nurodyta, jog bendras miško plotas yra 10,2 ha ir jame nėra nustatyta jokios medžiojamųjų gyvūnų padarytos žalos miškui. Akte taip pat įvertinta bendra miško būklė vietoje. Teisėjų kolegijos vertinimu, ginčijamas Aktas yra faktinių aplinkybių vertinimo aktas ir negali būti traktuojamas kaip galutinis nuostolių skaičiavimo komisijos sprendimas, nes akte nebuvo nurodyta jokia teisės norma, neapartas pareiškėjos patirtos žalos skaičiavimas, nenurodyta, ar pareiškėjai apskritai gali būti atlyginama žala ir koku pagrindu. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, jog ginčijamu Aktu nebuvo užbaigta pareiškėjos atžvilgiu pradėta administracinė procedūra (t. y. ginčijamas Aktas yra tarpinis procedūrinis dokumentas). Taigi šiuo Aktu pareiškėjai nesukeliamos teisinės pasekmės, todėl jis negali būti atskirai skundžiamas teismui administracinio proceso tvarka.

2014 m. spalio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁴³⁸-1126/2014

Procesinio sprendimo kategorija 63.3.1

Dėl asmens teisės, pasibaigus bendrojo teritorijų planavimo procesui, ginčyti iki šio proceso pabaigos priimtus jo teises ir teisėtus interesus galbūt pažeidžiančius viešojo administravimo subjektų sprendimus (aktus)

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas UAB „Nekilnojamojo turto valdymas“ prašė teismo panaikinti Kauno miesto savivaldybės administracijos direktoriaus 2014 m. vasario 11 d. raštą Nr. (33.200)d-911 ir Valstybinės teritorijų planavimo ir statybos inspekcijos prie Aplinkos ministerijos (toliau – ir Inspekcija) Kauno teritorijų planavimo ir statybos valstybinės priežiūros skyriaus 2014 m. balandžio 30 d. sprendimą Nr. (15.2)-2D-68L2 bei įpareigoti Kauno miesto savivaldybės administraciją tenkinti pareiškėjo pasiūlymą ir pakeisti rengiamo Kauno miesto savivaldybės 2013–2023 metų bendrojo plano sprendinius, kad šie atitiktų pareiškėjo nuosavybės teise valdomų žemės sklypų, esančių (*duomenys neskelbtini*), naudojimo būdą ir

po būdį. Pirmosios instancijos teismas nutartimi atsisakė priimti pareiškėjo skundą, kaip nenagrinėtiną teismų administracinio proceso tvarka (ABTĮ 37 str. 2 d. 1 p.).

Pirmosios instancijos teismas nustatė, kad Kauno miesto savivaldybės taryba 2014 m. balandžio 10 d. sprendimu Nr. T-209 patvirtino Kauno miesto savivaldybės bendrąjį planą, jis yra galiojantis ir paskelbtas Kauno miesto savivaldybės interneto svetainėje (www.kaunas.lt), t. y. Kauno miesto savivaldybės teritorijos bendrojo planavimo procesas jau yra pasibaigęs, todėl atskiri savarankiški materialiai teisiniai reikalavimai dėl bendrojo teritorijų planavimo metu priimtų tarpinių sprendimų panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus, negali būti reiškiami, nes įstatymų nustatyta tvarka neištyrus patvirtinto bendrojo plano teisėtumo, jie nesukels pareiškėjui jokių teisinių pasekmių, t. y. teisminis procesas pagal pareiškėjo suformuluotą skundo dalyką yra negalimas.

Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija pažymėjo, jog Lietuvos Respublikos teritorijų planavimo įstatymo (redakcija, galiojanti nuo 2014 m. sausio 1 d.) 49 straipsnio 1 dalis numato, kad teritorijų planavimo proceso (iki teritorijų planavimo dokumento patvirtinimo) metu neteisėtai priimtus administracinius sprendimus suinteresuotų asmenų prašymu ar savo iniciatyva administracine tvarka panaikina šiuos sprendimus priėmę subjektai arba teismas; kreiptis į sprendimus priėmusią instituciją ar teismą turi teisę asmenys, kurių teisės ir teisėti interesai yra pažeisti, taip pat šių asmenų skundų ar pranešimų pagrindu arba savo iniciatyva – pagal kompetenciją teritorijų planavimo valstybinę priežiūrą atliekančios institucijos, kiti viešojo administravimo subjektai, suinteresuotos visuomenės atstovai, gindami visuomenės (viešąjį) interesą. LVAT konstatavo, jog pareiškėjas šiuo atveju turėjo/turi teisę kreiptis į teismą su reikalavimu panaikinti tuos teisės aktus, kurie, jo nuomone, pažeidžia pareiškėjo teises bei (arba) prašyti įpareigoti viešojo administravimo subjektą atlikti tokius veiksmus, kurie lemtų galimų pažeidimų pašalinimą. Tai, kad bendrojo teritorijų planavimo procesas jau yra pasibaigęs, t. y. Kauno miesto savivaldybės tarybos 2014 m. balandžio 10 d. sprendimu Nr. T-209 patvirtintas Kauno miesto savivaldybės bendrasis planas, kuris yra ir paskelbtas, neatima iš pareiškėjo teisės ginčyti iki tokio akto priėmimo jo teises ir teisėtus interesus galimai pažeidžiančius viešojo administravimo subjektų sprendimus (aktus), o, atsižvelgiant į minėto Teritorijų planavimo įstatymo 49 straipsnio 3 dalį bei 4 dalies 1 punktą, ir galimybės kreiptis į teismą dėl administracinio sprendimo dėl teritorijų planavimo dokumento (netgi bendrojo plano) patvirtinimo panaikinimo.

Konstatuota, jog pirmosios instancijos teismas neteisingai aiškino ir taikė proceso teisės normas faktinėms bylos aplinkybėms ir nepagrįstai atsisakė priimti pareiškėjo skundą kaip nenagrinėtiną teismų administracinio proceso tvarka, todėl skundžiama pirmosios instancijos teismo nutartis naikinta, o pareiškėjo skundo priėmimo klausimas perduotas pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

2014 m. spalio 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS²⁶¹-1025/2014
Procesinio sprendimo kategorija 63.3.1

67. Reikalavimo užtikrinimo priemonės

Dėl reikalavimo užtikrinimo priemonės nukreipimo į ateityje įvyksiančias aplinkybes

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas prašė taikyti reikalavimo užtikrinimo priemones – iki galutinio teismo sprendimo administracinėje byloje įsiteisėjimo sustabdyti Audito ir apskaitos tarnybos direktoriaus 2014 m. liepos 31 d. įsakymo Nr. VAA-18 „Dėl drausminių nuobaudų skyrimo“ 1 punkto galiojimą ir uždrausti Lietuvos auditorių rūmams spręsti dėl S. B. auditoriaus vardo panaikinimo ir išbraukimo iš auditorių sąrašo. Vienas iš argumentų, kuriuos pateikė pareiškėjas, pagrįsdamas prašymą, – bus padaryta neigiama įtaka pareiškėjo, kaip auditoriaus, reputacijai.

Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija dėl žalos pareiškėjo reputacijai pabrėžė, kad apie pareiškėjui paskirtą drausminę nuobaudą jau yra paskelbta tiek atsakovo Audito ir apskaitos tarnybos svetainėje internete www.aat.lt, tiek ir atsakovo Lietuvos auditorių rūmų svetainėje internete www.lar.lt. Taigi atitinkama įtaka pareiškėjo reputacijai jau yra daroma. Pagal Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktiką prašymas dėl reikalavimo priemonių užtikrinimo paprastai nėra tenkintinas tuo atveju, jeigu aplinkybės, dėl kurių suinteresuotas asmuo prašo laikinosios apsaugos, jau yra įvykusios. Toks prašymas prieštarauja reikalavimo užtikrinimo priemonių instituto paskirčiai, nes pagal savo esmę reikalavimo užtikrinimo priemonės yra taikomos tik esant grėsmei, jog atitinkamos aplinkybės kils ateityje. Taigi šiuo pagrindu taikyti pareiškėjo prašomas reikalavimo užtikrinimo priemones taip pat nėra pagrindo. Esant nustatytai aplinkybei, kad apie pareiškėjui pritaikytą drausminę nuobaudą jau yra paskelbta viešai, Lietuvos

Respublikos audito įstatymo 39 straipsnio 3 dalies ir 40 straipsnio nuostatų taikymo aiškinimas tapo nebeaktualus.

2014 m. spalio 1 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁴³⁸-1075/2014
Procesinio sprendimo kategorija 67

Dėl reikalavimo užtikrinimo priemonių instituto sąsajos su įstatyme nustatyta administracinių teismų kompetencija ir jos apribojimais

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas atskirajame skunde nesutiko su pirmosios instancijos teismo procesiniu sprendimu netenkinti pareiškėjo prašymo dėl reikalavimo užtikrinimo priemonių taikymo. Nagrinėjamu atveju pareiškėjas prašė pirmosios instancijos teismo taikyti reikalavimo užtikrinimo priemones – uždrausti atsakovams vykdyti Kauno apygardos prokuratūros, Kauno apylinkės prokuratūros, Lietuvos Respublikos generalinės prokuratūros, Lietuvos Respublikos generalinio prokuroro prašomus atlikti veiksmus bei uždrausti vykdyti Lietuvos Respublikos teismų nutartis pareiškėjo atžvilgiu baudžiamajoje byloje Nr. (*duomenys neskelbtini*), baudžiamajoje byloje Nr. (*duomenys neskelbtini*), visuose ikiteisminiuose tyrimuose bei kitose baudžiamosiose bylose, kuriuose pareiškėjas yra šalis ar proceso dalyvis.

Teisėjų kolegija pažymėjo, jog ABTĮ yra imperatyviai nustatyta, kad administraciniai teismai, be kita ko, nesprenžia bylų, kurios yra priskirtos bendrosios kompetencijos teismams, taip pat bylų dėl prokurorų ir ikiteisminio tyrimo pareigūnų procesinių veiksmų (sprendimų), susijusių su teisingumo vykdymu ar bylos tyrimu.

Pareiškėjas prašė taikyti reikalavimo užtikrinimo priemones nagrinėjamoje administracinėje byloje, kurioje jis skundu prašė panaikinti Valstybinės teismo psichiatrijos tarnybos atsakymą (išdėstytą 2014 m. kovo 17 d. administraciniame akte Nr. 1S-116) į jo 2014 m. vasario 16 d. prašymą ir įpareigoti atsakovus teisės aktų nustatyta tvarka nagrinėti bei atsakyti į 2014 m. vasario 16 d. prašymą. Nors pareiškėjas prašė taikyti reikalavimo užtikrinimo priemonę, formaliai atitinkančią vieną iš ABTĮ 71 straipsnio 3 dalyje nurodytų reikalavimo užtikrinimo priemonių rūšių, t. y. uždrausti atsakovui atlikti tam tikrus veiksmus, įvertinus prašomų taikyti priemonių pobūdį, daryta išvada, kad šias priemones pritaikius, jomis būtų tiesiogiai daromas neteisėtas poveikis pareiškėjo nurodytų baudžiamųjų bylų Nr. (*duomenys neskelbtini*) ir Nr. (*duomenys neskelbtini*) bei kitų ikiteisminių tyrimų ir baudžiamųjų bylų, kuriuose pareiškėjas yra proceso dalyvis, proceso eigai. Kadangi administracinių teismų kompetencijai, kaip minėta, nėra priskirta nagrinėti baudžiamąsias bylas ar spresti dėl prokurorų ir ikiteisminio tyrimo pareigūnų veiksmų bei sprendimų teisėtumo ir pagrįstumo, todėl administracinis teismas taip pat negali priimti ir jokių procesinių sprendimų ar taikyti kokias nors procesines priemones, kurios galėtų daryti įtaką ikiteisminių tyrimų atlikimui ar baudžiamųjų bylų nagrinėjimui. Priešingu atveju būtų pažeistas bylų rūšinio teisingumo tarp bendrosios kompetencijos ir administracinių teismų principas.

2014 m. spalio 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS¹⁴⁶-1092/2014
Procesinio sprendimo kategorija 67

69. Bylos sustabdymas

69.3. kai negalima nagrinėti tos bylos, kol bus išspręsta kita byla

Dėl bylos sustabdymo ABTĮ 98 straipsnio 1 dalies 3 punkto pagrindu ypatumų

Apžvelgiamu atveju buvo sprendžiamas klausimas, ar pagrįstai Klaipėdos apygardos administracinis teismas 2014 m. birželio 19 d. nutartimi sustabdė administracinę bylą Nr. I-811-243/2014 (proceso Nr.3-63-3-00268-2014-8), kol įsiteisės procesinis sprendimas Klaipėdos apygardos administracinio teismo administracinėje byloje Nr. I-1006-243/2014 (proceso Nr. 3-63-3-00452-2014-3).

Remiantis ABTĮ 98 straipsnio 1 dalies 3 punktu, teismas sustabdo bylą, kai negalima nagrinėti tos bylos, kol bus išspręsta kita byla, nagrinėjama civilinė, baudžiamąja ar administracine tvarka.

Teisėjų kolegija konstatavo, kad pirmosios instancijos teismas, 2014 m. birželio 19 d. nutartimi sustabdydamas administracinę bylą Nr. I-811-243/2014 (proceso Nr.3-63-3-00268-2014-8), netinkamai taikė proceso teisės normas.

LVAT ABTĮ 98 straipsnio 1 dalies 3 punkte numatyto bylos stabdymo pagrindo prasme pažymėjo, kad skundžiamos nutarties priėmimo dieną (2014 m. birželio 19 d.) šioje nutartyje nurodyta administracinė byla Nr. I-1006-243/2014 (proceso Nr. 3-63-3-00452-2014-3) Klaipėdos apygardos administraciniame

teisme nebuvo nagrinėjama. Iš Lietuvos teismų informacinės sistemos LITEKO duomenų nustatyta, kad Klaipėdos apygardos teismo 2014 m. gegužės 26 d. nutartimi buvo atsisakyta priimti pareiškėjos K. K. skundą ir pareiškėja dėl šios nutarties buvo padavusi atskirąjį skundą. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2014 m. liepos 23 d. nutartimi panaikino minėtą pirmosios instancijos teismo nutartį ir pareiškėjos skundo priėmimo klausimą perdavė Klaipėdos apygardos administraciniam teismui nagrinėti iš naujo. Atsižvelgdamas į šią Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo nutartį, Klaipėdos apygardos administracinis teismas 2014 m. rugpjūčio 11 d. nutartimi priėmė pareiškėjos K. K. skundą (administracinė byla Nr. I-1006-243/2014, proceso Nr. 3-63-3-00452-2014-3). Iš minėtų Lietuvos teismų informacinės sistemos LITEKO duomenų konstatuota, kad pirmosios instancijos teismas 2014 m. birželio 19 d. nutarties priėmimo dieną neturėjo pagrindo taikyti ABTĮ 98 straipsnio 1 dalies 3 punktą, nes remiantis šiuo punktu byla gali būti stabdoma dėl kitos bylos, nagrinėjamos civiline, baudžiamąja ar administracine tvarka, o šiuo atveju pirmosios instancijos teismas stabdydamas bylą turėjo duomenis apie tai, kad yra neįsiteisėjusi nutartis, kuria atsisakyta priimti pareiškėjos skundą.

2014 m. spalio 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS¹⁴⁶-875/2014
Procesinio sprendimo kategorija 69.3

70. Bylos nutraukimas

70.1. kai byla nepriskirtina administracinių teismų kompetencijai

*Dėl apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos rašto, kuriuo nurodyti pateiktos Metinės gyventojų (šeimos) turto deklaracijos trūkumai, kaip administracinės bylos dalyko
Dėl tokio rašto įtakos valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnybos sprendimo priėmimui*

Ginčas kilo dėl Klaipėdos apygardos administracinio teismo 2014 m. balandžio 29 d. nutarties, kuria teismas administracinę bylą nutraukė vadovaujantis ABTĮ 101 straipsnio 1 dalies 1 punktu, kadangi skundu ginčijamas raštas nelaikytinas administraciniu aktu, ginčijamu ABTĮ nustatyta tvarka. Pareiškėjas skunde reikalavo panaikinti Klaipėdos apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – ir AVMI) 2013 m. gruodžio 5 d. raštą Nr. (18.32)D2-8227, kuriuo atsakovas pranešė pareiškėjui, kad, pardavus automobilį, gautos 3 000 Lt pajamos turi būti deklaruotos Metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje FR0001 už 2012 m. gruodžio 1 d. – 2013 m. lapkričio 30 d. laikotarpį, pateiktoje 2013 m. gruodžio 4 d., siekiant gauti valstybės garantuojamą antrinę teisinę pagalbą. Taigi, atsakovas šiuo raštu suteikė pareiškėjui informaciją apie pateiktos Metinės gyventojų (šeimos) turto deklaracijos trūkumus.

Remiantis Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004 m. vasario 9 d. įsakymu Nr. VA-13 patvirtintų Metinės gyventojų (šeimos) turto deklaracijos FR0001 formos ir jos priedų užpildymo, teikimo ir tikslinimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 151.2 punktu, kai pageidaujantys gauti valstybės garantuojamą teisinę pagalbą (be šeimos narių) bei pageidaujantys gauti piniginę socialinę paramą ar valstybės paramą būstui įsigyti ar išsinuoti bei jų šeimų nariai deklaracijas teikia tiesiogiai AVMI (teikiama popierinė deklaracija), tai mokesčių administratoriui turi pateikti du deklaracijos egzempliorius (t. y. du identiškus deklaracijos egzempliorius arba deklaracijos originalą ir jos kopiją), o šis, patikrinęs deklaracijoje nurodytus duomenis pagal mokesčių administratoriaus turimus duomenis ir gyventojų pateiktus dokumentus, per 7 darbo dienas (nuo deklaracijos pateikimo dienos) grąžina vieną deklaracijos egzempliorių su žyma, kad deklaracija yra pateikta. Ši deklaracijos egzempliorių gyventojas pateikia valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnybai, priimančiai sprendimą dėl valstybės garantuojamos teisinės pagalbos suteikimo, ar savivaldybei – dėl piniginių socialinės paramos skyrimo ar valstybės paramos būstui įsigyti ar išsinuoti teikimo. Kai išdavus pažymėtą deklaracijos nuorašą ar grąžinus pažymėtą deklaraciją mokesčių administratorius nustato, kad pateiktoje deklaracijoje buvo nurodyti neteisingi duomenys, apie tai raštu turi būti informuojamas pats deklaruojantysis ir valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnyba ar savivaldybė. Lietuvos Respublikos gyventojų turto deklaravimo įstatymo 8 straipsnis nustato, jog mokesčio administratorius tikrina, ar deklaracijose nurodyti duomenys yra teisingi, kaupia ir saugo pateiktas deklaracijas bei iš kitų šaltinių gautus duomenis apie gyventojų turimą turta.

Taigi, nagrinėjamu atveju Klaipėdos AVMI, nustačiusi pareiškėjo 2013 m. gruodžio 4 d. pateiktoje Metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje neteisingus duomenis, vykdė teisės aktuose įtvirtintas jos funkcijas ir skundžiamu raštu apie deklaracijos trūkumus informavo pareiškėją. Šis raštas iš esmės yra informacinio, o ne sprendžiamojo pobūdžio. Kaip matyti iš rašto turinio, jame nėra suformuota jokių privalomojo elgesio taisyklių pareiškėjui, nėra nustatyta privalomų vykdyti pareigų ar suteikta teisių. Kaip teisingai nustatė pirmosios instancijos teismas, skundžiamame rašte išdėstytas nurodymas, jog pajamos už

parduotą transporto priemonę turi būti deklaruotos, pats savaime teisinių pasekmių nesukelia ir yra tik kaip procedūrinis sprendimas, priimtas Klaipėdos AVMI atliekant jai priskirtas funkcijas.

Šiuo aspektu pažymėta, kad pats Klaipėdos AVMI 2013 m. gruodžio 5 d. rašto Nr. (18.32)D2-8227 priėmimo faktas savaime nereiškia, kad Klaipėdos valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnyba privalo atsisakyti suteikti valstybės garantuojamą teisinę pagalbą pareiškėjui. Remiantis Valstybės garantuojamos teisinės pagalbos įstatymo 18 straipsnio 14 dalimi, valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnyba turi teisę iš valstybės ir savivaldybių institucijų, valstybės registru, kitų fizinių ar juridinių asmenų Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka gauti jų turimą informaciją, reikalingą nustatyti, ar asmuo turi teisę gauti antrinę teisinę pagalbą, ar pareiškėjų prašymuose ir prie jų pridėtuose dokumentuose pateikti duomenys yra teisingi. Šios institucijos ir asmenys prašomą informaciją turi pateikti tarnybai ne vėliau kaip per 5 darbo dienas nuo prašymo gavimo dienos. Taigi tarnyba, sprendama dėl valstybės garantuojamos teisinės pagalbos suteikimo, gali gauti papildomą informaciją, įvertinti visus duomenis, įskaitant ir informaciją apie pajamas už perduotą transporto priemonę, kurios nebuvo nurodytos Metinėje gyventojų (šeimos) turto deklaracijoje, ir priimti atitinkamą sprendimą. Atsižvelgiant į tai, konstatuota, kad Klaipėdos AVMI skundžiamas raštas pats savaime nelemia neigiamo valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnybos sprendimo priėmimo, todėl nėra pagrindo teigti, kad jis sukelia teisinių pasekmių pareiškėjui.

Teisėjų kolegija atkreipė dėmesį, kad konkrečias materialines teises pasekmes šiuo atveju pareiškėjui galėtų sukelti tik valstybės garantuojamos teisinės pagalbos tarnybos priimtas sprendimas atsisakyti suteikti pareiškėjui valstybės garantuojamą teisinę pagalbą ir tik toks sprendimas galėtų būti skundžiamas administraciniam teismui.

Remdamasi išdėstytais argumentais, teisėjų kolegija darė išvadą, kad pareiškėjo skundžiamas raštas pagal savo turinį nėra individualus administracinis sprendimas, todėl negali būti administracinės bylos nagrinėjimo dalyku. Konstatuota, kad pirmosios instancijos teismas skundžiama nutartimi pagrįstai nutraukė administracinę bylą.

2014 m. spalio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁶²⁴-714/2014
Procesinio sprendimo kategorija 70.1

Dėl asmens, inicijavusio tarnybinio patikrinimo atlikimą, teisės apskusti atsisakymą taikyti tarnybinę atsakomybę

Atskiruoju skundu buvo ginčijama Kauno apygardos administracinio teismo nutartis, kuria pirmosios instancijos teismas bylą pagal pareiškėjo VŠĮ „Automobilių stovėjimo aikštelės“ reikalavimus nutraukė. Pareiškėjas su skundu kreipėsi į teismą prašydamas panaikinti atsakovo Kauno miesto savivaldybės administracijos direktoriaus įsakymus bei sprendimą, kuriais atsisakyta taikyti tarnybinę atsakomybę Kauno miesto savivaldybės administracijos Centralizuoto vidaus audito skyriaus vedėjai (toliau – Skyriaus vedėja) ir vyriausiajai vidaus auditoriai (toliau – Auditorė), bei įpareigoti atsakovą iš naujo svarstyti drausminės atsakomybės klausimą.

Teisėjų kolegija įvertino Valstybės tarnybos įstatymo, Tarnybinių nuobaudų skyrimo valstybės tarnautojams taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. birželio 25 d. nutarimu Nr. 977, (toliau – Taisyklės) nuostatas. Byloje nustatyta, kad Kauno miesto savivaldybės administracija, remdamasi pareiškėjo pateikta informacija, ėmėsi veiksmų, kad būtų įvertinta Auditorės ir Skyriaus vedėjos veikla, t. y. remiantis Taisyklėmis buvo vykdoma tarnybinio nusižengimo tyrimo procedūra. Taisyklėse yra įtvirtinta būtent tikrinamo valstybės tarnautojo teisė teikti paaiškinimus dėl įtariamo tarnybinio nusižengimo bei su juo susijusią informaciją ir dokumentus, taip pat susipažinti su tarnybinio patikrinimo išvada ir jos motyvais, o kitiems asmenims (išskyrus valstybės tarnautojus, kurie yra profesinių sąjungų atstovai (Taisyklių 21 p.)), kurie nepatenkinti atlikto tarnybinio patikrinimo rezultatais, tokia teisė nei Valstybės tarnybos įstatyme, nei Taisyklėse nėra numatyta. Taigi tarnybinio patikrinimo atlikimas ir jo išvados šiuo atveju pareiškėjo teisių bei teisėtų interesų nepažeidžia.

Iš pareiškėjo skundo pirmosios instancijos teismui matyti, kad jis pageidauja, jog Auditorės ir Skyriaus vedėjos atžvilgiu tarnybinis patikrinimas būtų atliktas iš naujo, kadangi mano, jog jos nepagrįstai išvengė tarnybinės atsakomybės, t. y. pareiškėjas nesiekia, kad konkrečiai jo atžvilgiu būtų priimtas individualaus pobūdžio administracinis sprendimas, kuriuo būtų nustatytos jo teisės ar pareigos, o siekia kitų asmenų atžvilgiu priimto sprendimo panaikinimo ir atitinkamai tarnybinės nuobaudos kitiems asmenims paskyrimo. Valstybės tarnautojo nubaudimas už padarytą ar tariamą nusižengimą negali būti laikomas kitų privačių asmenų įstatymo garantuotos subjektinės teisės ar įstatymų saugomo intereso pažeidimu ir šiems asmenims neatsiranda teisė reikalauti valstybės tarnautoją nubauti. Taigi pareiškėjas neturi reikalavimo

teisės dėl Kauno miesto savivaldybės administracijos direktoriaus įsakymų, kuriais pripažinta, jog Skyriaus vedėja ir Auditorė tarnybinių nusižengimų nepadarė, panaikinimo, tarnybinio patikrinimo atlikimo. Kaip teisingai pažymėjo pirmosios instancijos teismas, piliečiai, nurodydami valstybės tarnautojų galimai padarytus pažeidimus, gali inicijuoti tarnybinių patikrinimų atlikimą, tačiau neturi teisės apskusti tarnybinių patikrinimų išvadų ar vadovų, turinčių teisę skirti tarnybines nuobaudas, sprendimų. Asmenys, inicijavę tarnybinio patikrinimo atlikimą, pagal bendruosius gero administravimo principus igyja teisę tik būti tinkamai informuoti apie konkrečius tarnybinio patikrinimo rezultatus.

Atsižvelgusi į tai, kas išdėstyta, teisėjų kolegija pritarė pirmosios instancijos teismo padarytai išvadai, jog pareiškėjas nėra suinteresuotas asmuo, kuriam yra suteikta teisė apskusti Kauno miesto savivaldybės administracijos direktoriaus įsakymus, kuriais pripažinta, jog Skyriaus vedėja ir Auditorė tarnybinių nusižengimų nepadarė, todėl bylos dalis dėl minėtų reikalavimų pagrįstai buvo nutraukta. Įvertinus tai, jog apie pareiškėjo inicijuoto tarnybinio patikrinimo rezultatus pareiškėjas buvo tinkamai informuotas Kauno miesto savivaldybės administracijos direktoriaus 2014 m. sausio 22 d. raštu, akivaizdu, kad šio rašto panaikinimas, pareiškėjui jo neginčijant netinkamu informacijos teikimo aspektu ir esminių procedūrų pažeidimu, kiek tai nesusiję su tarnybinės atsakomybės taikymu Auditorėi ir Skyriaus vedėjai, pareiškėjui taip pat nesukels jokių teisinių pasekmių, nelems pareiškėjo materialinių teisių ir pareigų, juo nebuvo suformuluota jokių imperatyvių valinių patvarkymų, susijusių su pareiškėjo teisėmis ir pareigomis, pareiškėjo teisių apimtis nesusiaurėjo, papildomų pareigų neatsirado, todėl byla dėl šio skundo reikalavimo taip pat pagrįstai nutraukta (ABTĮ 101 str. 1 p.)

2014 m. spalio 29 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁶⁶²-1148/2014
Procesinio sprendimo kategorija 70.1